

قاضی‌ها

پیشگفتار

نام امزی کتاب دَ زِبُونِ عِبْرَانِی «قاضی‌ها» آسته، ولے نظر دَ مَتَنِ کِتَابِ هِر کُدَمِ امزی قاضی‌ها یگ رهبر بُود. از متن کِتَابِ واضِح فامیده مُوشه که وظیفه امزی قاضی‌ها تنها قضاوت نبوده، بلکه ام مسائل اجتماعی ره پیش مُوبرده و ام مسائل جنگی ره؛ یگ نمونه شی دَ فصل چار امزی کِتَابِ، «قاضی دِبوره» آسته.

کِتَابِ قاضی‌ها دَ باره واقعه‌های آسته که بعد از فَوْتِ یوشع دَ سرزمینِ اسرائیل رُخ دَد. بعد از فَوْتِ یوشع، قومِ اسرائیل کارای بُزرگِ خُداوند ره پُرمُشت کد و گِرِفْتارِ بُت-پرستی شد. اونا عهدی ره که قد خُداوند بسته کد میده کد، چون اونا باشنده‌های سرزمینِ کنعان ره کاملاً هی نکد، بلکه قد ازوا قتی زندگی کده از راه-و-رسم ازوا پیروی کد. امزی خاطر خُداوند بنی اسرائیل ره دَ دستِ دُشمنای ازوا تسلیم کد تا دَ بله ازوا بلا-و-مُصیبت بیره و اونا ره جزا بدیه. وختیکه ظلم-و-سِتَمِ دُشمنای ازوا از حد کلو شد، اونا دَ پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند بلده ازوا یگ قاضی بحیث رهبر مُقرر کده اونا ره از چنگِ دُشمنای ازوا نجات دَد. لیکن بعد از نجات، اونا زمانی که دَ آرامش-و-آسایش بُود بسم خُداوند ره پُرمُشت کد و از خُداوند رُوی گشتند. اونا چندین دفعه امی کار ره تکرار کد، ولے هر دفعه که اونا توبه کد و دَ حُضُورِ خُداوند ناله-و-فریاد کد، خُداوند بلده ازوا یگ رهبر مُقرر کده اونا ره از دستِ دُشمنای ازوا خلاص کد.

دَ امزی کِتَابِ واضِح دیده مُوشه که وختی بنی اسرائیل اطاعت مونه دَ آرامش و آسایش آسته، ولے غیتیکه ناطاعتی مونه گِرِفْتارِ بلا-و-مُصیبت مُوشه. امچنان

واضح دیده مُوشه که وَضَعِيَّت دَ إِسْرَائِيل رُوی دَ خرابی بُود و گډوډی کلو راه ره
بلده مُقرر شُدون یگ پادشاه آماده کد.

تعداد قاضی های که خُداوند بَحِيثِ رهبر بلده بَنی إِسْرَائِيل مُقرر کد، نظر دَ متن
کتاب دوازده قاضی مُطابقِ دوازده طایفه إِسْرَائِيل اُسته.

فهرستِ عنوانها

جنگِ بَنی إِسْرَائِيل قد باقی کِنعانی ها (فصلِ ۱: آیه ۱)

ملایکه خُدا دَ بوکیم (۱:۲)

نتیجه ناطاعتی (۶:۲)

مِلَّت های که دَ سرزمینِ وعده شُده باقی مَندُد (۱:۳)

عُتْنِئِيل (۷:۳)

ایهُود (۱۲:۳)

شَمْگَر (۳۱:۳)

دِبوره (۱:۴)

سُرودِ دِبوره (۱:۵)

جدعون (۱:۶)

جدعون مِدیانیا ره شِکست میدیه (۱:۷)

کُشتونِ زَبِح و صَلْمونَع (۱:۸)

ایفودِ جدعون (۲۲:۸)

فوتِ جدعون (۲۸:۸)

أبِیْمَلِک (۱:۹)

تولَع (۱:۱۰)

یائیر (۳:۱۰)

ظَلْمِ عَمونیا دَ بِلَه إِسْرَائِيل (۶:۱۰)

یفتاح و طایفه اِفرایم (۱:۱۲)

إبسان، ایلون و عبُدون (۸:۱۲)

شَمَشون (۱:۱۳)
توی شَمَشون (۱:۱۴)
اِنْتِقَامِ گِرِفْتونِ شَمَشونِ از فَلَسطِینِیا (۱:۱۵)
شَمَشونِ دَ غَزَه (۱:۱۶)
مَرگِ شَمَشونِ (۲۳:۱۶)
بُتِ میخا (۱:۱۷)
میخا و طایفه دان (۱:۱۸)
مَرِدِ لاوی و خاتُونِ شی (۱:۱۹)
جنگِ قَدِ اولادِه بِنِیا مِینِ (۱:۲۰)
بَنیِ اِسْرائِیلِ بَلدِه بِنِیا مِینِیا خاتُو مِیدیه (۱:۲۱)

جنگِ بنی اسرائیلِ قد باقی کنعانیا

۱ بعد از فوتِ یوشع، بنی اسرائیل از خداوند پُرسان کده گُفت: ”کی از جمِ ازمو اوّل دَ خِلافِ کنعانیا بوره و قد ازوا جنگِ کنه؟“ ۲ خداوند گُفت: ”یهودا باید بوره؛ ما او سرزمی ره دَ دِستِ ازوا تسلیمِ موئم.“ ۳ اوخته مردایِ یهودا دَ برارون خُو اولادِه شِمعون گُفت: ”بییدِ قد ازمو دَ امزو سرزمی که تقسیمِ مو رسیده، بورید تا قد کنعانیا جنگِ کنی و مو ام دَ سرزمینی که تقسیمِ از شمو رسیده، قد شمو موری.“ پس شِمعونیا قد ازوا رفت. ۴ وختیکه مردایِ یهودا حمله کد، خداوند کنعانیا و فرزیا ره دَ دِستِ ازوا تسلیمِ کد و اونا ده هزار نفرِ ازوا ره دَ بزقِ کُشت. ۵ دَ امزو جنگِ اونا قد ادونی-بزقِ روی دَ روی شُدِه دَ بله شی حمله کد و کنعانیا و فرزیا ره شکست دَد. ۶ و ادونی بزقِ دوتا کد، لیکن اونا او ره دُمبال کده دستگیر کد و شست های دِست و پای شی ره موئی کد. ۷ اوخته ادونی بزقِ گُفت: ”هفتاد پادشاه قد دِست ها و پایای شست موئی شُدِه، میدگی های دِسترخون مره موخورد؛ امو چیز ره که ما کدم، خدا دَ مطابقِ ازو جزای مره دَد.“ اونا ادونی بزقِ ره دَ اورشَلیمِ اُورد و او دَ امونجی مُرد.

۸ مردایِ یهودا قد اورشَلیمِ جنگِ کد و او ره گرفت. اونا او ره قد دمِ شمشیر زد و شار ره دَ آتش سوختند. ۹ بعد ازو مردایِ یهودا رفت تا قد کنعانیای که دَ کوهستو، دَ جنوب و دَ تپه ها زندگی موکد، جنگِ کنه. ۱۰ مردایِ یهودا دَ بله کنعانیای که دَ حبرون زندگی موکد حمله کد و شیشای، اخیمان و تلمای ره شکست دَد. نامِ سابقِ حبرونِ قریّت-اربع بود.

۱۱ ازونجی دَ بله باشنده های دبیرِ حمله کد؛ نامِ سابقِ دبیرِ قریّت-سفر بود. ۱۲ و کالیب گُفت: ”هر کسی که دَ بله قریّت-سفر حمله کنه و او ره بگیری، ما دُختر خُو عَخسه ره دَ عنوانِ خاتو دَ امزو میدیم.“ ۱۳ اوخته عُنثیل باچه قناز، باچه برارِ ریزه کالیب او ره گرفت و کالیب دُختر خُو عَخسه ره دَ عنوانِ خاتو دزو دَد.

۱۴ وختیکه عَخسه پیشِ عُنْتِیلِ اَمَد، عُنْتِیلِ اُو ره گپ دَد که از آتِه خُو زمی طلب کُنه. غِیتیکه عَخسه از اُلاغِ خُو تاه شُد، کالیبِ اَزو پُرسان کده گُفت: ”چطوَر که ای سُوْنا اَمَدی؟“ ۱۵ عَخسه دَزو گُفت: ”مَره بَرکتِ بَدی؛ ازی که زمینِ جَنوبِ ره دَز مه دَدی، چشمه های اُو ره ام دَز مه بَدی.“ اوخته کالیبِ چشمه های باله و چشمه های تاه ره دَزو بخشید.

۱۶ دَ اَمزُو غِیتِ قینی ها اُولادِه خُسِرِ مُوسی از شارِ دِرختونِ حُرما دَ پیشِ اُولادِه یهوُدا دَ بیابونِ یهوُدا که دَ جنُوبِ دَ نَزْدِیکِ عَرادِ اَسْتِه، رفت و دَ مینکلِ اَمزُو مَرْدُمِ جای-دَ-جای شُد. ۱۷ بعد اَزو مَرْدایِ یهوُدا قد برارونِ شِمعونی خُو رفت و کِنعانِیایِ ره که دَ صَفَتِ زندگی مُوکدِ شِکستِ دَد و صَفَتِ ره کاملاً نَابُود کد؛ و نامِ اَمزُو شارِ حُرما ایشته شُد. ۱۸ مَرْدایِ یهوُدا غَزِه ره قد منطقایِ گِرْد-و-برِ شِی، اَشَقْلونِ ره قد منطقایِ گِرْد-و-برِ شِی و عِقرونِ ره قد منطقایِ گِرْد-و-برِ شِی گِرِفت. ۱۹ خُداوندِ قد مَرْدایِ یهوُدا بُود و اُونَا کوهِستو ره ام تَصَرُفِ کد، لیکنِ باشنده های اُواری ها ره هِی کده نَتَنِست، چراکه اُونَا گاډی های جنگی آینی دَشت. ۲۰ حِبرونِ دَ کالیبِ دَدِه شُد، اَمُو رَقمِ که مُوسی گُفتُد؛ و اُو سِه اُولادِه عَناقِ ره اَزونجی هِی کد. ۲۱ مَگمِ اُولادِه بِنِیامینِ یُوسِیایِ ره که دَ اورُشَلیمِ زندگی مُوکدِ بُر نَتَنِست؛ پس یُوسِیا تا اِمروزِ قد اُولادِه بِنِیامینِ دَ اورُشَلیمِ زندگی مُونه.

۲۲ دَ عَینِ رَقمِ مَرْدایِ خانوارِ یوسُفِ دَ خِلافِ بَیتِئیلِ رفت و خُداوندِ قد اَزوا بُود. ۲۳ خانوارِ یوسُفِ جاسُوسا ره دَ بَیتِئیلِ رَی کد؛ نامِ سابقِ اَمزُو شارِ لُوز بُود. ۲۴ دَ اُونجی جاسُوسا یگِ اَدَمِ ره که از شارِ بُرو میمَدِ بید؛ اُونَا دَزو گُفت: ”راهِ داخِلِ شُدونِ شارِ ره دَز مو نِشو بَدی و مو دَ حَقِ تُو خُوبی مونی.“ ۲۵ پس اُو راهِ داخِلِ شُدونِ شارِ ره دَزوا نِشو دَد و اُونَا شارِ ره قد دَمِ شمشیرِ زَد، مَگمِ اَمُو اَدَمِ ره قد یگِ خانوارِ شِی ایشته که بوره. ۲۶ پس اَمُو اَدَمِ دَ سرزمینِ حِتیا رفت و دَ اُونجی یگِ شارِ اَبادِ کده نامِ شِی ره لُوز ایشته که تا اِمروزِ دَ اَمزی نامِ یادِ موشه.

کنعانیای که دَ منطقای خُو باقی مند

^{۲۷} مردای مَنَسّی باشنده های بَیت شان و آغیلای شی ره، تَعَنک و آغیلای شی ره، دور و آغیلای شی ره، یبلعام و آغیلای شی ره و مگیدو و آغیلای شی ره بُر نَتِنست، چُون کِنعانیا اراده محکم دَشت که دَ امزُو سرزمی دَ زندگی خُو ادامه بدیه. ^{۲۸} وختیکه اسرائیل قوی شد، اونا کِنعانیا ره وادار کد که کار جبری کنه، لیکن اونا ره بیخی بُر نکد.

^{۲۹} مردای افرایم کِنعانیای ره که دَ جازر زندگی مُوکد بُر نکد، پس کِنعانیا دَ مینکل ازوا دَ جازر دَ زندگی کدو ادامه دد.

^{۳۰} مردای زبُولون باشنده های قِطرون و باشنده های نَهلول ره بُر نکد؛ پس کِنعانیا دَ مینکل ازوا دَ زندگی کدو ادامه دد، لیکن وادار شد که کار جبری کنه.

^{۳۱} مردای اَشیر باشنده های عکو، صیدون، اَحَلب، اَکزیب، حِلبه، اَفیق و رِحوب ره بُر نکد. ^{۳۲} پس اَشیریا دَ مینکل کِنعانیای که باشنده های امزُو سرزمی بُود جای-د-جای شد، چُون اونا ره بُر نکد.

^{۳۳} مردای نَفتالی باشنده های بَیت-شَمس و باشنده های بَیت عَنات ره بُر نکد، و دَ مینکل کِنعانیای که باشنده های امزُو سرزمی بُود جای-د-جای شد؛ لیکن باشنده های بَیت-شَمس و بَیت-عَنات وادار شد که بلده ازوا کار جبری کنه.

^{۳۴} اموریا اولاده دان ره مجبور کد که دَ کوهستو بُمنه و اونا ره نه ایشست که دَ اوارى تاه شنه. ^{۳۵} اموریا اراده محکم دَشت که دَ ایلون، شعلییم و کوه حارس باقی بُمنه؛ لیکن وختیکه دست خانوار یوسف قوی شد، اموریا وادار شد که کار جبری کنه. ^{۳۶} سرحد اموریا از کوتل عقرییم تا سیلاع و باله تر مورفت.

ملایکه خُداوند دَ بوکیم

۲ 'ملایکه خُداوند از جَلْجَال دَ بوکیم رفت و گُفت: "شُمو ره از مِصر بُرو اُورْدُم و دَ سرزمینی که دَ بابَه کَلونای شُمو قَسَم خورده بُودُم داخِل کُدم و گُفتم، 'عهد خُو ره هرگز قد شُمو میده نَمونم؛ ۲ و شُمو ام قد باشنده های امزی سرزمی عهد بسته نکید، بلکه قُربانگاه های ازوا ره چپه کنید. مگم شُمو از آید مه نشدید. ای چی کار بُود که کدید؟ ۳ امزی خاطر آلی مُوگیم که ما اونا ره از پیش رُوی شُمو هی نَمونم؛ اونا بلده بغلای شُمو خار جور مُوشه و خُدايون ازوا بلده شُمو دام آسته." ۴ وختیکه ملایکه خُداوند امی تورا ره دَ پگ بنی اسرائیل گُفت، قوم آواز خُو ره بلند کده چخرا کد. ۵ امزی خاطر اونا اُونجی ره بوکیم نام کد. اونا دَ اُونجی بلده خُداوند قُربانی تقدیم کد.

قوتِ یوشع و نسلِ ازو

۶ وختیکه یوشع قوم ره رُخصت کد، بنی اسرائیل هر کُدم شی دَ مُلک خُو رفت تا سرزمین خُو ره تَصْرُف کنه. ۷ قوم اسرائیل دَ تمام روزای زندگی یوشع و دَ تمام روزای زندگی ریش سفیدای که بعد از یوشع هنوز زنده بُود، خُداوند ره عبادت کد، چُون اونا پگ کارای بُزرگ ره که خُداوند بلده اسرائیل کده بُود، دیدد. ۸ یوشع باچه نون خِدْمَتگارِ خُداوند دَ سِنِ یگ صد و ده سالگی قوت کد. ۹ و اونا اُو ره دَ زمینی که تقسیم خود شی بُود، دَ تِمَنه - حارس دَ کوهستون افرایم، دَ شمال کوه جاعش دفن کد. ۱۰ امو نسل ام پگ شی قوت کده قد بابَه کَلونای خُو یگجای شد و بعد ازوا یگ نسل دیگه دَ وجود آمد که نه خُداوند ره میشنخت و نه از کاری که او بلده اسرائیل کُدد، خبر دشت.

نتیجه ناطاعتی

^{۱۱} اوخته بنی اسرائیل چیزای ره که دَ نظرِ خُداوند زِشت بُود، انجام دَد و بُت های
 بعل ره عبادت کد. ^{۱۲} اونا خُداوند، خُدای بابه کلونای خُو ره که اونا ره از
 سرزمینِ مصر بُرو اُورد، ایله کد و از خُدايُونِ بیگنه از خُدايُونِ قَوْمِ های که دَ
 گرد- و- برِ ازوا بُود پیروی کده اونا ره سَجده کد؛ دَمزی رقم اونا قارِ خُداوند ره
 باله اُورد. ^{۱۳} ازی که اونا خُداوند ره ایله کده بعل و عشتاروت ره پرستش کد،
^{۱۴} آتَشِ غَضَبِ خُداوند دَ خِلافِ اسرائیل دَرِ گِرِفت و اونا ره دَ دِستِ غارتگرا دَد تا
 اونا ره غارت کنه. او اونا ره دَ دِستِ دُشمنای گرد- و- برِ ازوا دده سَودا کد تا
 دیگه نَتَنه دَ برابرِ دُشمنای خُو ایسته شنه. ^{۱۵} اونا هر جای که بلده جنگ مورفت،
 دِستِ خُداوند دَ ضِدِ ازوا بُود تا دزوا بدی برسنه، امو رقم که خُداوند کُفتد و امو
 رقم که خُداوند دزوا قَسَمِ خورد. اَرِی، اونا دَ پَریشانی- و- مُشکِلاتِ سخت
 گِرِفتار بُود.

خُداوند رهبرای ره بلده قضاوت تعیین مونه

^{۱۶} اوخته خُداوند رهبرای ره تعیین کد و اونا بنی اسرائیل ره از دِستِ غارتگرا نجات
 دَد. ^{۱۷} لیکن اونا از ایدِ رهبرای خُو ام نَشُد، چُون اونا فاحشه گری کده از پُشتِ
 خُدايُونِ بیگنه رفت و اونا ره سَجده کد. اونا دَ زودی امزوراه بر شد، که
 بابه کلونای ازوا دَ مُطابقِ ازو رفتار کُدد و از احکامِ خُداوند اطاعت کُدد. اَرِی،
 اونا رقم بابه کلونا رفتار نکد. ^{۱۸} هر وختیکه خُداوند یگ رهبر ره دَ بله ازوا تعیین
 مَوکد، او قد رهبر موبود و قوم ره دَ تمامِ روزای زندگی رهبر از دِستِ دُشمنای
 ازوا نجات میدد، چُون خُداوند بخاطرِ ناله- و- فریادِ ازوا که از دِستِ ظالما و
 ستمگرا مَوکد، دَ بله ازوا رَحْمِ مَوکد. ^{۱۹} مگم غیتیکه رهبر قوت مَوکد، اونا روی
 میگشتند و از آتِه گون خُو کده کلوتر فاسد موشد و از خُدايُونِ بیگنه پیروی کده
 اونا ره عبادت و سَجده مَوکد. اونا از کارای خُو و راه های یاغیگری خُو دِست
 نَمیکشید.

۲۰ امزی خاطر آتشی غضبِ خداوند دَ بِلِه اسرائیل داغ شد و خداوند گفت: ”امزی که ای قوم عهد مره که قد بابه‌کلونای ازیا بسته کده بودم، میده کد و از آید مه نشد، ۲۱ ما ام دیگه هیچ کدم امزی ملت ها ره از پیش روی ازیا هی نمونم، ملت های ره که یوشع هی نتنست و خود شی مرد. ۲۲ ما ای کار ره مونم تا بنی اسرائیل ره آزمایش کنم که آیا اونا دَ مطابق راه-و-طریق ازمه رفتار مونه، رقمی که بابه‌کلونای ازوا رفتار موكد، یا نه.“ ۲۳ پس خداوند امو ملت ها ره باقی ایش: آرے، او اونا ره دستی هی نکد و دَ دست یوشع تسلیم نکد.

ملت های که بلده آزمایش بنی اسرائیل باقی مند

۳ خداوند بعضی ملت ها ره باقی ایش تا دَ وسیله ازوا بنی اسرائیل ره آزمایش کنه، یعنی پگ اسرائیلی های ره که جنگ قد کنعانیا ره ندیده بود. ۲ خداوند ای کار ره کد تا نسل های آینده بنی اسرائیل جنگ ره یاد بگیره و تا دَ کسای که پیش ازو دَ باره جنگ هیچ چیز ره نمیدنست تعلیم جنگی بدیه. اینیا امو ملت ها آسته: ۳ پنج حکمران فلسطینیا، پگ کنعانیا، صیدونیا و جویای که دَ کوهستون لبنان از کوه بعل حرمون تا لبو-حمات زندگی موكد. ۴ امیا بلده آزمایش بنی اسرائیل باقی مند تا معلوم شنه که آیا بنی اسرائیل از احکام خداوند که دَ وسیله موسی دَ بابه‌کلونای ازوا امر کدد، اطاعت مونه یا نه. ۵ پس بنی اسرائیل دَ مینکل کنعانیا، حتیا، اموریا، فرزیا، جویا و یبوسیا جای-د-جای شد ۶ و دختران ازوا ره دَ عنوان خاتو بلده خو گرفت و دختران خودون خوره دَ باچه‌گون ازوا دد و خدایون ازوا ره عبادت کد.

قاضی عتئیل

۷ بنی اسرائیل چیزای ره که دَ نظر خداوند زشت بود، انجام دد؛ اونا خداوند، خدای خو ره پرمشت کد و بت های بعل و آشیره ره عبادت کد. ۸ امزی خاطر

آتشِ غَضَبِ خُداوند دَ ضِدِّ إِسْرَائِيلِ دَرِ گِرِفْتِ و خُداوند اُونَا رِه دَ دِسْتِ كُوشَانِ رِشْعَتَايِم پادشاهِ اَرَام-الْنَهْرَيْنِ دَدِه سَوْدَا كَد؛ و بَنِي إِسْرَائِيلِ كُوشَانِ رِشْعَتَايِم رِه بَلَدِه هِشْتِ سَالِ خِدْمَتِ كَد. ^۹ لِيكِنِ وختی بَنِي إِسْرَائِيلِ دَ پِيشِ خُداوند نَالِه-و- فَرِيَادِ كَد، خُداوند بَلَدِه بَنِي إِسْرَائِيلِ يَكِ نِجَاتِ دِهِنْدِه يَعْني عُنْتَيْيلِ بَاچِه قِنَازِ، بَاچِه بَرَارِ رِيْزِه كَالِيْبِ رِه تَعْيِيْنِ كَد و اُو اُونَا رِه نِجَاتِ دَد. ^{۱۰} رُوحِ خُداوند دَ بَلِه عُنْتَيْيلِ قَرَارِ گِرِفْتِ و اُو بَنِي إِسْرَائِيلِ رِه رَهْبِرِي كَدِه دَ جَنگِ رِفْتِ. اُوخْتِه خُداوند كُوشَانِ رِشْعَتَايِم پادشاهِ اَرَام-الْنَهْرَيْنِ رِه دَ دِسْتِ اَزُو تَسْلِيْمِ كَد و دِسْتِ اَزُو دَ بَلِه كُوشَانِ رِشْعَتَايِم زُورِ شُد. ^{۱۱} پَسِ سِرْزَمِيْنِ اَزُوا مُدْتِ چِلِ سَالِ اَرَامِ بُوْد، تَا وختِيكِه عُنْتَيْيلِ بَاچِه قِنَازِ فُوتِ كَد.

قاضي ايهود

^{۱۲} بَنِي إِسْرَائِيلِ بَسْمِ چِيْزَايِ رِه كِه دَ نَظَرِ خُداوند زِشْتِ بُوْد، اِنْجَامِ دَد؛ اُوخْتِه خُداوند عِگْلُونِ پادشاهِ مَوَّابِ رِه دَ خِلَافِ بَنِي إِسْرَائِيلِ قُويِ جُورِ كَد، چُونِ اُونَا چِيْزَايِ رِه كِه دَ نَظَرِ خُداوند زِشْتِ بُوْد، اِنْجَامِ دَد. ^{۱۳} عِگْلُونِ اَوْلَادِه عَمُونِ و عَمَالِيْقِ رِه قَدِ خُو يَكْجَايِ كَد و رِفْتِه إِسْرَائِيلِ رِه شِكِستِ دَد و شَارِ بَرِخْتُونِ خُرْمَا رِه تَصْرُفِ كَد. ^{۱۴} و بَنِي إِسْرَائِيلِ عِگْلُونِ پادشاهِ مَوَّابِ رِه بَلَدِه هِژْدِه سَالِ خِدْمَتِ كَد.

^{۱۵} لِيكِنِ وختی بَنِي إِسْرَائِيلِ دَ پِيشِ خُداوند نَالِه-و- فَرِيَادِ كَد، خُداوند بَلَدِه اَزُوا يَكِ نِجَاتِ دِهِنْدِه يَعْني اِيْهُودِ بَاچِه جِيْرَايِ بِنِيَامِيْنِي رِه كِه چَپَقِي بُوْد، تَعْيِيْنِ كَد. بَنِي إِسْرَائِيلِ اَزِ دِسْتِ اَزُو بَلَدِه عِگْلُونِ پادشاهِ مَوَّابِ جَزِيْه رِي كَد. ^{۱۶} اُوخْتِه اِيْهُودِ بَلَدِه خُو يَكِ خَنْجَرِ دُو دَمِه جُورِ كَد كِه دِرَازِي شِي يَكِ تُوغِي بُوْد و اُو رِه دَ تِي كَالَا دَ بَلِه رَانَ رَاسْتِ خُو بَسْتِه كَد ^{۱۷} و جَزِيْه رِه دَ عِگْلُونِ پادشاهِ مَوَّابِ بُرْد. عِگْلُونِ يَكِ آدَمِ غَدْرِ چَاقِ بُوْد. ^{۱۸} وختی اِيْهُودِ اَزِ تَقْدِيْمِ كَدُونِ جَزِيْه خِلَاصِ شُد و پَسِ سُونِ جَايِ خُو رِي شُد، اِيْهُودِ كَسَايِ رِه كِه جَزِيْه رِه اُورْدُد، رُخْصَتِ كَد.

۱۹ مگم خود شی از پیش سنگای تراش شده که د نزدیک جلال بود، پس رفته گفت: "آی پادشاه، ما بلده تو یگ پیغام خصوصی درم." پادشاه گفت: "چپ بش!" و پگ کسای که د اونجی پیش ازو ایسته بود برو رفت.

۲۰ اوخته ایهود نزدیک ازو رفت و او تنهای خو د باله خانه تايستونی خو ششتند. و ایهود گفت: "ما از طرف خدا بلده تو یگ پیغام درم." امی که او از چوکی خو باله شد، ۲۱ ایهود دست چپ خو ره دراز کد و خنجر ره از ران راست خو کشیده د کوره ازو چقی کد؛ ۲۲ و دسته خنجر ام قد تیغ شی د کوره ازو در آمد و چربی تیغ شی ره پوشند، چراکه ایهود خنجر ره از کوره ازو بر نکد؛ و شکمبه-و-روده ازو سر کد. ۲۳ اوخته ایهود د دالیز بر شد و درگه های باله خانه ره د بله ازو پیش کده قلف کد.

۲۴ بعد ازی که ایهود رفتد، خدمتگاری عگلون آمد و دید که درگه های باله خانه قلف آسته. اونا گفت: "او حتماً د اناق تايستونی رفع حاجت مونه." ۲۵ پس اونا انتظار کشید تا غیتیکه بے طاقت شد؛ اونا وختی دید که او درگه های باله خانه ره هنوز ام واز نکده، اونا کلی ره گرفته درگه ها ره واز کد و دید که بادار ازوا مرده د زمی افته.

۲۶ د غیتیکه خدمتگارا انتظار میکشید، ایهود دوتا کده رفت و از سنگای تراش شده تیر شد و صحیح-و-سلامت د سعیره رسید. ۲۷ وختیکه د اونجی رسید، او شیپور ره د کوهستون افرایم د صدا آورد و بنی اسرائیل قد ازو قتی از کوهستو تاه شد و ایهود د پیش روی ازوا مورفت. ۲۸ اوخته او دزوا گفت: "از پشت مه بیید، چون خداوند، دشمنای شمو موآبیا ره د دست شمو تسلیم کده." پس اونا از پشت ازو رفت و راه های تیر شدو از دریای اردن ره د روی موآبیا بسته کد و هیچ کس ره نه ایشت که تیر شنه. ۲۹ اونا د امزو غیت تقریباً ده هزار نفر موآبیا ره کشت که پگ شی مردای زورثو و جنگی بود؛ هیچ کس دوتا نتست. ۳۰ د امزو

روز موآبیا د تی دستِ بنی اسرائیل ذلیل شد و سرزمینِ اسرائیل مُدتِ هشتاد سال آرام بود.

قاضی شَمگر

^{۳۱} بعد از ایهود، شَمگر باچه عَنات رهبر شد، کسی که شش صد نفرِ فلسطینیا ره قد سوته چپو چوپو کُشت. او ام اسرائیل ره نجات دد.

قاضی دِبوره

^{۳۲} بعد از فوتِ ایهود، بنی اسرائیل بسم چیزای ره که د نظرِ خداوند زشت بود، انجام دد. ^۲ و خداوند اونا ره د دستِ یابین پادشاهِ کنعان دده سودا کد؛ او د حاصور حکمرانی موكد و قومندانِ لشکرِ ازو سیرا بود که د حروشیت-هگوئیم زندگی موكد. ^۳ بنی اسرائیل د پیشِ خداوند ناله-و-فریاد کد، چون یابین نه صد گاډی جنگی آینی دشت و مُدتِ بیست سال موشد که د بله بنی اسرائیل غدر ظلم موكد.

^۴ دَمزُو غیت دِبوره نبیه، خاتونِ لپیدوت بنی اسرائیل ره رهبری موكد. ^۵ او د تی درختِ خرماي دِبوره که د مینکلِ رامه و بیت-ئیل د کوهستونِ افرایم بود، میششت و بنی اسرائیل بلده قضاوت د پیشِ ازو میمد. ^۶ یگ روز او نفر ری کده باراق باچه ابینوعم ره از قادیشِ نفتالی طلب کد و دزو گفت: ”خداوند، خدای اسرائیل دز تو امر کده که، بُورُو، طرفِ کوهِ تابور حرکت کو و ده هزار نفر ره از اولاده نفتالی و اولاده زبولون قد خو قتی بُر. ^۷ ما سیرا قومندانِ لشکرِ یابین ره قد گاډی های جنگی و لشکر شی د پالوی دریاچه قیشون د پیشِ از تو میرم و او ره د دستِ از تو تسلیم مونم.“ ^۸ باراق دزو گفت: ”اگه تو قد مه بوری، ما مورم؛ لیکن اگه تو قد مه نرویی، ما نمورم.“ ^۹ دِبوره گفت: ”خوبه، ما قد تو مورم،

لیکن دَ امزی سَفَر که تُو موری، اِفْتخار نَصِیب تُو نَمُوشه، چراکه خُداوند سِیسِرا ره دَ دِسْتِ یِگ خاتُو تَسْلِیم مونه.“ پس دِبوره باله شُده قد باراق دَ قَادِش رفت.

^{۱۰} اوخته باراق مَرْدای زَبُولون و نَفْتالی ره جم کد و ده هزار نفر از پُشتِ اَزو ری شُد؛ دِبوره ام قد اَزو قَتی رفت. ^{۱۱} دَ اَمزُو غَیْت حابِرِ قِینی خود ره از دِیگه قِینیا یعنی از اولادِه حوَباب خُسْرِبِرِه مَوسِی جدا کُدد و دَ پِیشِ دِرِختِ بَلُوط دَ صَعْنایم، دَ نَزْدِیکِ قَادِش خِیمه زُدُد.

^{۱۲} وختی دَ سِیسِرا خبر دَده شُد که باراق باچِه اَبِینوَعَم دَ کوهِ تَابور بُر شُده، ^{۱۳} سِیسِرا تمامِ گاڈی های جنگی خُو، یعنی نه صد گاڈی جنگی آینی خُو و پِگ مَرْدای ره که قد شی بُود، از حَرُوشِیت- هَگُوئِیم دَ دریاچِه قِیشون طلب کد. ^{۱۴} دِبوره دَ باراق کُفت: ”باله شُو، اَمروز روزی اَسْتِه که خُداوند سِیسِرا ره دَ دِسْتِ اَزتُو تَسْلِیم مونه. اونه، خُداوند پِیشلون تُو رفته.“ پس باراق از کوهِ تَابور تاه شُد و ده هزار نفر از پُشتِ اَزو میمَد. ^{۱۵} اوخته خُداوند سِیسِرا ره قد تمامِ گاڈی های جنگی و لشکر شی دَ پِیشِ باراق دَ گَلْگَمِیری اَندخته دَ دَمِ شَمشیر دَد؛ و سِیسِرا از گاڈی خُو تاه شُده پیده دُوتا کد. ^{۱۶} مگم باراق گاڈی ها و لشکرِ سِیسِرا ره تا حَرُوشِیت- هَگُوئِیم دُمبال کد و پِگِ لَشکرِ سِیسِرا دَ دَمِ شَمشیر کُشته شُده اُفْتَد، دَ اندازه که یِگ نفر ام باقی نَمَند.

^{۱۷} تنها خودِ سِیسِرا پیده دُوتا کده دَ خِیمه یاعیل خاتُونِ حابِرِ قِینی رفت، چراکه بَینِ یابِینِ پادشاهِ حاصور و خانوارِ حابِرِ قِینی صلح بُود. ^{۱۸} و یاعیل دَ دَمِ راهِ سِیسِرا بُر شُده دَزشی کُفت: ”دورِ بُخورِ بادار مه، پِیشِ ازمه دورِ بُخور؛ نَتَرس.“ پس او دَ پِیشِ اَزو دورِ خورده دَ خِیمه داخِل شُد و یاعیل او ره قد یِگ لیاف پوشَند. ^{۱۹} اوخته سِیسِرا دَزُو کُفت: ”بلده مه اِیْقَسِ آو بدی که غَدَرِ تُشنه اَسْتَم.“ یاعیل یِگ مَشکِ شِیر ره واز کد و دَزُو شِیر دَد که وُچی کنه و او ره پوشَند. ^{۲۰} سِیسِرا دَزُو کُفت: ”دَ دانِ درِگِه خِیمه ایسته شُو و اگه کُدم کس اَمده از تُو

پُرسان کد که آیا یگو کس د اینجی آسته؟ بگی، 'نه.'^{۲۱} مگم یاعیل خاتون حابر یگ میخ خیمه ره قد یگ چکش د دست خو گرفته، آهسته آهسته د پیش ازو رفت و میخ ره د چوقوی شی گفت، د اندازه که میخ د زمی درآمد و او مُرد، چون او از خاطری که منده بود سخت خاو رفتد.^{۲۲} وختیکه باراق د دُمبال سیسرا آمد، یاعیل د دم راه شی بر شده دزو گفت: "بیه تا دز تو امو نفر ره نشو بدیم که پشت شی میگردی." پس باراق د خیمه ازو داخل شد و دید که سیسرا مُرده افتده و میخ خیمه د چوقوی شی.

^{۲۳} پس د امزو روز خدا یابین پادشاه کنعان ره د پیش بنی اسرائیل خار-و-ذلیل کد.^{۲۴} و دست بنی اسرائیل د بله یابین پادشاه کنعان سخت تر و سخت تر شده مورفت، تا ای که یابین پادشاه کنعان ره نابود کد.

سرودِ دِبوره

۵ د امزو روز دِبوره و باراق باچه ابینوعم سرود خنده گفت:

^۲"ازی که رهبرا د اسرائیل رهبری کد،

ازی که قوم داوطلبانه حاضر شد،

خداوند ره حمد-و-ثنا بگید!

^۳ای پادشایو بشنوید؛ ای حکمرانا گوش بگیری!

ما بلده خداوند سرود میخائیم؛

ما د ستایش خداوند، خدای اسرائیل ساز میزنیم.

۴ آی خُداوند، وختیکه تُو از سَعِير بُر شُدِه رفتی،

اَرے، غَیْتیکه از منطقه اِدوم حَرکت کدی،

زَمین دَ لَرزه شُد، از آسمو قطره ها ریخت

و اُورها بارو بارند.

۵ کوه ها دَ حُضُورِ خُداوند تکان خورد،

حتی امی کوه سِینا دَ حُضُورِ خُداوند، خُدای اِسرائیل.

۶ دَ روزای زندگی شَمگَر باچه عَنات،

دَ روزای زندگی یاعیل راه ها خالی شُدُد

و مُسافرُو از راه های کَج-و-پیچ مورفت.

۷ مَرَدای جنگی دَ اِسرائیل کَرخت شُدُد،

اُونا کَرخت بُود تا غَیْتیکه ما دِبورِه باله شُدُم،

ما دَ اِسرائیل دَ عِنوانِ اِبِه باله شُدُم.

۸ چُون اُونا خُدایونِ نَو ره اِنْتِخاب کُد،

اوخته جنگ دَ درگه ها رَسید.

دَ مینکلِ چِل هزار نفر دَ اِسرائیل،

حتى يگ سپر و نيزه ام پيدا نموشد.

^۹ دل مه د سرکرده های اسرائیل مایل آسته،

د کسای که از مینکل قوم داوطلبانه حاضر شد.

خداوند ره حمد-و- ثنا بگید.

^{۱۰} آی شمو کسای که د آلاغای سفید سوار آستید

و د بله پالون های قیمتی میشنید

و آی کسای که راهگذر آستید، توجه کنید؛

^{۱۱} آواز سرودخانا ره د نزدیک نور ها بشنوید،

اونا د اونجی کارای عادلانه خداوند ره بیان مونه،

کارای عادلانه مردای جنگی ازو ره د اسرائیل.

اونه، قوم خداوند د درگه های شار تاه شد.

^{۱۲} بیدار شو، بیدار شو، آی دپوره!

بیدار شو، بیدار شو و سرود بخان!

باله شو آی باراق، آی باچه ابینوعم!

اسیرای خو ره د اسیری ببر!

۱۳ اونه، باقی منده های بنی اسرائیل د پیش کڅه کلونا آمد؛

قوم خداوند قد مردای دلیر-و- جنگی د پیش ازمه آمد.

۱۴ از افرایم کسای آمد که جای بود-و- باش ازوا عمالیق بود؛

اونا د پشت تو بود، ای بنیامین، قد قومای تو؛

از ماخیر سرکرده ها تاه شده آمد

و از زبولون کسای که تیاق قومنده ره د دست خو دشت.

۱۵ رهبرای یساکار قد دبوره بود

و مردای یساکار قد باراق؛

اونا از پشت ازو د دره هجوم برد.

د مینکل دسته های رئوبین

غدر اختلاف نظر وجود دشت.

۱۶ چرا د مینکل قوتونا ششته؟

آیا بلده ازی که اشپلاق چوپونای گله ها ره بشنوی؟

آری، د مینکل دسته های رئوبین

غدر اختلاف نظر وجود دشت.

۱۷ جِلْعَاد دَ اَوْ طَرَفِ دَرِيَايِ اُرْدُنِ بَاقِي مَند؛

و دان، چِرا دَ پيشِ كِشتي ها ماطل كد؛

اَشِيرِ از بَغْلِ دَرِيَا شُورِ نَخُورِد

و دَ سَاحِلِ هَايِ خُو بَاقِي مَند.

۱۸ زَبُولُونِ قَوْمِي بُود كِه پَرَوَايِ جَانِ خُو رِه نَكِد؛

و نَفْتَالِي اَمِ دَ بِلندي هَايِ مِيدَانِ جَنگِ اَمُو رَقْمِ كَد.

۱۹ پادشايو اَمَدِه جَنگِ كَد؛

پادشايونِ كِنَعَانِ

دَ تَعَنَكِ دَ پيشِ اَوَهايِ مَكِيدُو جَنگِ كَد؛

اُونَا هِيچِ وُلجِه نَقْرِه نَكْرِفَت.

۲۰ از اَسْمُو سِتارِه ها جَنگِ كَد،

اُونَا از جَايِ هَايِ خُو قَد سِيسِرَا جَنگِ كَد.

۲۱ دَرِيَايِ قِيشونِ اُونَا رِه كَرِفْتِه بُرِد،

اَمُو دَرِيَايِ قَدِيمِي، دَرِيَايِ قِيشونِ.

اَيِ جَانِ مِه، دَ قُوتِ پيشِ بُوَرُو!

۲۲ اوخته سُم اَسپ ها زمی ره د کُفتو شد

آرے، چارپورته، چارپورته اسپای قوی ازو.

۲۳ ملایکه خُداوند مُوگیه: 'میروز ره نالت کُنید

و باشنده های شی ره سخت نالت کُنید،

چراکه اونا بلده کومک قوم خُداوند نمد،

بلده کومک قوم خُداوند د خلاف زورآورا؛

۲۴ یاعیل خاتون حابر قینی برکت یافته ترین خاتونو بشه،

برکت یافته ترین خاتونوی که د خیمه زندگی مونه.

۲۵ سیرا آو طلب کد و او دز شی شیر دد؛

او شیر قیماق-تو ره د جام شاهانه د پیش ازو بُرد.

۲۶ او دست خوره د میخ خیمه دراز کد

و دست راست خوره د چکش کارگر

و قد چکش د سر سیرا زده سر شی ره خموچ کد؛

او چوقوی ازو ره شکاف کده د زمی دوخت.

۲۷ سیرا د پیش پایای شی تاو-و-پیچ خورد،

أُو أُفْتَد و دِرَاز مَند.

أُو دَ پِيشِ پايایِ شى تاو-و-پيچ خورده أُفْتَد؛

دَ جايی که أُو تاو-و-پيچ خورد، دَ اُمونجی مُرده أُفْتَد.

^{۲۸}آبه سِيسِرا از کَلکين تُوخ کد،

أُو از پُشتِ چوکاتِ کَلکين چيغ زده گُفت:

‘چرا گاډی شى دَ اَمَدو اِيقَس دیر مُونه؟

چرا اَرابه های گاډی شى بَند مُومنه؟

^{۲۹}خاتونوی دانا و درباری جوابِ اَزو ره گُفت،

ليکن أُو خود شى دَ جوابِ خُو مُوگُفت:

^{۳۰}‘أونا حتماً وُلجه ره جم مُونه و مِنه خُو تقسيم مُوکنه.

بلده هر مرد يگ دُختر يا دُو دُختر ميرسه؛

و بَلده سِيسِرا وُلجه رَخت های رنگارنگ،

رَخت های رنگارنگِ گُلدوزی شُده؛

و از وُلجه ها دُو رَختِ گُلدوزی شُده رنگارنگ بَلده گردونِ ازمه.

^{۳۱}امی رقمِ اى خُداوند، پگِ دُشمنای تُو نابود شُنه!

لیکن دوستدارای تُو رقم آفتو آلی بَشه

که قد قدرت خُو بُر مُوشه.

و سرزمینِ ازوا مُدتِ چلِ سال آرام بُود.

جدعون

۶ بنی اسرائیل چیزای ره که دَ نظرِ خُداوند بد بُود انجام دَد. پس خُداوند اونا ره بلده هفت سال دَ دستِ مِديانیا تسلیم کد. ^۲ دستِ مِديانیا دَ بله بنی اسرائیل زور بُود؛ و بخاطرِ مِديانیا بنی اسرائیل دَ غار های کوه ها و دَ سُوَف ها و قلعه ها بلده خُو جای تاشه شُدو جور کد. ^۳ هر وختی که بنی اسرائیل زمینِ خُو ره کِشت مُوکد، مِديانیا، عمالِیقیا و مردُمای شَرَق دَ خِلافِ ازوا میمَد. ^۴ اونا دَ خِلافِ ازوا خیمه میزَد و حاصِلاتِ زمی ره تا غزه از بین مُو بُرد و دَ اسرائیل خوراکه، گوسپو، گاو و اُلاغ باقی نمی اِشت، ^۵ چُون اونا قد چارپایای خُو میمَد و خیمه های خُو ره ام قد خُو میوُرد و رقمِ مَلَخ کَلو بُود. اونا و اُشترای ازوا که بے حساب بُود دَ سرزمینِ اسرائیل داخلِ مُوشد تا اُو ره خراب کنه. ^۶ وختیکه بنی اسرائیل دَ وسیله مِديانیا غدر خار- و- ذلیل شد، اونا دَ پیشِ خُداوند ناله- و- فریاد کد.

^۷ وختی بنی اسرائیل از دستِ مِديانیا دَ پیشِ خُداوند ناله- و- فریاد کد، ^۸ خُداوند بلده بنی اسرائیل یگ نبی ری کد و اُو دزوا کُفت: ”خُداوند، خُدای اسرائیل اینی رقم مُوگیه، ’ما شُمو ره از مصر بُرو اُورِدُم و از سرزمینی که غلام بُودید بُر کُدُم. ^۹ ما شُمو ره از دستِ مصریا و از دستِ پگِ کسای که دَ بله شُمو ظلمِ مُوکد، خلاص کُدُم؛ اَرے، کسای ره که دَ بله شُمو ظلمِ مُوکد از پیشِ رُوی شُمو هی کده، سرزمینِ ازوا ره دز شُمو دُدُم. ^{۱۰} و دز شُمو کُفتُم که، ”ما خُداوند، خُدای

شُمُو اَسْتُمْ؛ از خُدايُونِ اَمُورِيا كه دَ سِرزَمِينِ اَزُوا زَنديگي مُونِيد، تَرَس نَخُورِيد،
لِيكِن شُمُو اَز اِيد مِه نَشُدِيد.“

^{۱۱} اوخته يگ ملايِكِه خُداوند اَمَدِه دَ تِي دِرِختِ بَلُوطِ كه دَ عُفْرِه بُود و دَ يِوآشِ
اَبِيعزْرِي تَعْلُقِ دَشْتِ شِشْتِ، دَ نَزْدِيكِ اَمزُو جايِ كه جَدْعُونِ باچِه يِوآشِ گَنْدُمِ رِه
دَ مَنِه چَرخُشْتِ اَنگُورِ مُوكُفْتِ تا اُو رِه اَز مِديانِيا تاشِه كَنه. ^{۱۲} اوخته ملايِكِه
خُداوند دَزُو ظاهِرِ شُد و دَزُو كُفْتِ: ”اَي مَرِدِ زورْتُو-و-دَليرِ، خُداوند قَد اَزتُو يِه.“
^{۱۳} جَدْعُونِ دَزُو كُفْتِ: ”او بادارِ مِه، اگِه خُداوند قَد اَزمو اَسْتِه، پَس چِرا پِگِ اَمزِي
چِيزا دَ بَلِه اَزمو اَمَدِه؟ كُجا اَسْتِه پِگِ كارايِ عَجيبِ اَزُو كه بابِه كَلونايِ مو دَزِ مو
نَقْلِ كَدِه كُفْتِ، ”اَيَا خُداوند مو رِه اَز مِصرِ بُرو نُورْد؟“ لِيكِن اَلِي خُداوند مو رِه ايلِه
كَدِه و دَ دِستِ مِديانِيا تَسْلِيمِ كَدِه.“

^{۱۴} اوخته خُداوند رُويِ خُو رِه سُونِ اَزُو كَدِه كُفْتِ: ”بُورُو، قَد اَمزِي قُوتِ خُو
اِسْرَائِيلِ رِه اَز دِستِ مِديانِيا نِجاتِ بَدِي. اِينِه، ما تُو رِه بَلَدِه اَمزِي كارِ رِي مُونِم.“
^{۱۵} جَدْعُونِ دَ جِوابِ شِي كُفْتِ: ”يا مَولا، ما چِطُورِ مِيتنُمِ اِسْرَائِيلِ رِه نِجاتِ بَدِيْم؟
اُولادِ بابِه مِه دَ مِينَكَلِ طايِفِه مَنَسِي ضَعيفَتَرِينِ اَسْتِه و ما اِمِ دَ خانُوارِ اَتِه خُو
رِيزِه تَرِينِ اَسْتُم.“ ^{۱۶} خُداوند دَزِ شِي كُفْتِ: ”ما قَد تُو اَسْتُم و تُو مِديانِيا رِه شِكِستِ
مِيدِي مِثَلِ كه يِگِ نَفَرِ رِه شِكِستِ بَدِي.“ ^{۱۷} اوخته جَدْعُونِ دَزِ شِي كُفْتِ: ”اگِه نَظَرِ
لُطْفِ تُو دَ بَلِه مِه اَسْتِه، دَزِ مِه يِگِ عَلامَتِ نِشو بَدِي تا مَعْلُومِ شُنِه كه تُو اَسْتِي كه
قَد اَزْمِه توره مُوگِي. ^{۱۸} و خاهِشِ مُونِمِ كه اَزِينجِي نَرُويِ تا وختِيكِه پِيشِ تُو بِييِمِ و
هَدِيه خُو رِه اُورْدِه دَ حُضُورِ تُو تَقْدِيمِ كَنِم.“ خُداوند كُفْتِ: ”ما مِيشِينِمِ تاكه تُو پَس
بِييِي.“

^{۱۹} اوخته جَدْعُونِ رَفْتِه يِگِ بَزْغَلِه رِه پُختِه كَدِ و اَز يِگِ ايفِه آردِ نَرَمِ نانِ هَايِ فِطِيرِ
جُورِ كَدِ؛ اُو گوشتِ رِه دَ يِگِ سَبَدِ ايشْتِ و شورِوايِ گوشتِ رِه دَ يِگِ كاسِه شِيو
كَدِ و اُونَا رِه دَ تِي دِرِختِ بَلُوطِ دَزِ شِي اُورْدِه دَ پِيشِ اَزُو ايشْتِ. ^{۲۰} و ملايِكِه خُدا

دَزُو كُفْت: ”گوشت و نان های فطیر ره گِرِفْتَه دَ بِلَه امزی قاده بیل و شوره ره دَ بِلَه شی شیو کُو.“ پس او امو رقم کد. ^{۲۱} اوخته ملایکه خُداوند تِیاقی ره که دَ دست شی بود، دِراز کد و قد نوک شی دَ گوشت و نان های فطیر دُکه دَد؛ و از قاده یگ آتَش بُر شُدِه گوشت و نان های فطیر ره قُورت کد. دَ امزُو غِیت ملایکه خُداوند از نظر ازو غِیب شُد. ^{۲۲} اوخته جدعون پی بُرد که او ملایکه خُداوند بود و کُفْت: ”آه خُداوند۔ خُدا! ما ملایکه خُداوند ره رُوی دَ رُوی دیدم!“ ^{۲۳} خُداوند دَزُو کُفْت: ”سلامتی نصیب تُو شنه! ترس نَخور، نَمومری.“ ^{۲۴} اوخته جدعون دَ اُونجی بَلدِه خُداوند یگ قُربانگاه آباد کد و او ره «خُداوند سرچشمه سلامتِی یَه» نام کد که تا امروز دَ عُفرِه اَبِیعزریا باقی آسته.

^{۲۵} دَ شاو خُداوند دَزُو کُفْت: ”نرگاو آتِه خو، یعنی نرگاو دوومی ره که هفت ساله آسته بگیری و قُربانگاه بعل ره که دَ آتِه تُو تعلق دَره بیرو کُو و بُتِ اَشیره ره که دَ پالوی شی آسته، میده کُو؛ ^{۲۶} بعد ازو بَلدِه خُداوند، خُدا ی خو دَ بِلَه امزی قاده یگ قُربانگاه دَ مُطابقِ مَقَررات آباد کُو و گاو دوومی ره گِرِفْتَه دَ بِلَه آتَشِ چِیو بُتِ اَشیره که میده کدے، دَ عِنوانِ قُربانی سوختنی تقدیم کُو.“ ^{۲۷} پس جدعون ده نفر از خِدْمتگاری خُو ره گِرِفْت و چیزِی ره که خُداوند دَز شی کُفْتد دَ جای اُورد؛ لیکن ازی که از خانوارِ آتِه خو و مردُمِ شارِ مِیترسید، ای کار ره دَ روز نکد بلکه دَ غِیتِ شاو انجام دَد.

^{۲۸} وختی مردُمِ شارِ صَباح‌گاه از خاو باله شُد، دید که قُربانگاه بعل بیرو شُدِه و بُتِ اَشیره که دَ پالوی شی بود، میده شُدِه و گاو دوومی دَ بِلَه قُربانگاهی که آباد شُد، تقدیم شُدِه. ^{۲۹} اوخته اونا قد یگدیگه خو کُفْت: ”کی ای کار ره کده؟“ وختی اونا پُرس۔ و۔ پال و تحقیق کد، دَزوا کُفْتِه شُد که، ”جدعون باچه یوآش ای کار ره کده.“ ^{۳۰} پس مردُمِ شارِ دَ یوآش کُفْت: ”باچه خو ره بُرو بیر تا کُشته شنه، چراکه قُربانگاه بعل ره بیرو کده و بُتِ اَشیره ره که دَ پالوی شی بود، میده کده.“ ^{۳۱} لیکن یوآش دَ تمام کسای که دَ خِلافِ ازو جَم شُد، کُفْت: ”آیا شمو بخاطرِ

بَعْلُ دَعْوَا مُؤْنِدْ؟ آيَا شُمُو اَزُو دِفَاعِ مُؤْنِدْ؟ هَر كَسِي كِه بِخَاطِرِ اَزُو دَعْوَا كُنَه تَا صَبَاحِ صُبْحِ كُشْتَه مُوشَه! اَكِه بَعْلُ خُدا اَسْتَه، بِيَلِيدِ كِه اُو بَلَدَه خُو دَعْوَا كُنَه، چِرَاكِه قُرْبَانِگَاهِ اَزُو بِيَرُو شُدَه.“^{۳۲} پَس دَمَزُو رُوَز اُونَا جَدْعُون رَه يَرُوب-بَعْلُ نَامِ كَد وَ كُفْت: ”بِيَلِيدِ كِه بَعْلُ قَد اَزُو دَعْوَا كُنَه، چِرَاكِه اُو قُرْبَانِگَاهِ اَزُو رَه بِيَرُو كَدَه.“

^{۳۳} اُوخْتَه پَگِ مِدْيَانِيَا، عَمَالِيْقِيَا وَ مَرْدُمِ شَرَقِ يَگْجَايِ شُد وَ اَزِ دَرِيَايِ اُرْدُنِ تِيرِ شُدَه دَرَه يَزْرَعِيلِ خِيْمَه زَد. ^{۳۴} دَ اَمَزُو غَيْتِ رُوْحِ خُداوَنَدِ دَ بَلَهِ جَدْعُونِ قَرَارِ كِرْفَتِ وَ اُو شِيْپُورِ رَه دَ صَدَا اُورْدَه مَرْدُمِ اَبِيْعَزْرِ رَه كُويِ كَد تَا دَ پُشْتِ اَزُو اَيْسْتَه شُنَه. ^{۳۵} اُو قَاَصِدَا رَه دَ تَمَامِ سِرْزَمِيْنِ مَنَسِي رِيِي كَدَه اُونَا رَه اَمِ كُويِ كَد تَا دَ پُشْتِ اَزُو اَيْسْتَه شُنَه. اُو اَمْچُنَانِ قَاَصِدَا رَه دَ پِيْشِ طَايْفَه هَايِ اَشِيْرِ، زِيُوْلُونِ وَ نَفْتَالِي رِيِي كَد وَ اُونَا اَمِ دَ دَمِ رَاهِ شِي اَمَد.

^{۳۶} اُوخْتَه جَدْعُونِ دَ خُدا كُفْت: ”اَكِه اِسْرَائِيلِ رَه دَ وَسِيْلَه دِسْتِ اَزْمَه نِجَاتِ مِيدِي، اَمُو رَقْمِ كِه كُفْتَه، اَمِي خَاهِشِ مَرَه قَبُولِ كُو؛^{۳۷} اَيْنَه، مَا پُوسْتِ پَشْمِي رَه دَ خَرْمُوجُويِ مِيْلُم، اَكِه شَبْنَمِ تَنهَا دَ بَلَهِ پُوسْتِ بُوَد وَ زَمِي پَگِ شِي خُشْكِ بُوَد، اُوخْتَه مَا مِيدَنُم كِه اِسْرَائِيلِ رَه دَ وَسِيْلَه دِسْتِ اَزْمَه نِجَاتِ مِيدِي، اَمُو رَقْمِ كِه كُفْتَه.“^{۳۸} وَ اَمُو رَقْمِ شُد. وَخْتِي جَدْعُونِ صَبَاحِ گَاهِ بَالَهِ شُد وَ پُوسْتِ رَه خِشِيْپَه كَد، اَزِ خِشِيْپَه كَدَه پُوسْتِ يَگِ كَاسَه پُرِ اَزِ اَوِ شَبْنَمِ شُد.^{۳۹} اُوخْتَه جَدْعُونِ بَسْمِ دَ خُدا كُفْت: ”قَارِ تُو دَ بَلَهِ مَه بَالَهِ نِيَه، بِيَلِ كِه يَگِ دَفْعَه دِيْگَه اَمِ تَوْرَه بُوْگِيْم. اَطْفَا دَزِ مَه اِجَازَه بَدِي كِه يَگِ دَفْعَه دِيْگَه اَمِ قَدِ پُوسْتِ پَشْمِي اَزْمَايِشِ كُنَم. اَيْمَدَفْعَه بِيَلِ كِه تَنهَا پُوسْتِ خُشْكِ بَشَه وَ دَ تَمَامِ زَمِي شَبْنَمِ بَشِيْنَه.“^{۴۰} خُدا دَ اَمَزُو شَاوِ اَمُو رَقْمِ كَد: تَنهَا پُوسْتِ پَشْمِي خُشْكِ بُوَد وَ دَ تَمَامِ زَمِي شَبْنَمِ شِشْتُد.

جَدْعُونِ مِدْيَانِيَا رَه شِكْسْتِ مِيدِيَه

۷ پَس يَرُوب-بَعْلُ يَعْنِي جَدْعُونِ قَدِ تَمَامِ لَشْكِرِي كِه قَدِ شِي بُوَد صَبَاحِ گَاهِ بَالَه

شُد و حَرَكْت كَدِه دَ نَزْدِيكِ چِشْمِه حَرُود خَيْمِه زَد؛ و خَيْمِه گَاهِ مِديَانِيَا دَ شَمَالِ
ازوا دَ نَزْدِيكِ كُوهِ مَورِحِ دَ دَرّه بُود. ^۲ خُداوند دَ جَدْعونِ كُفْت: ”مَرْدَايِ كِه قَد تُو
اَسْتِه، اَز حَدِ كَلَوِ يَه، مَا مِديَانِيَا رِه دَ دِسْتِ اَزوا تَسْلِيْمِ نَمُونَم؛ نَشْنَه كِه بَنِي اِسْرَائِيلِ
خُود رِه دَ بَلَه مِه كَثَه كَثَه كَدِه بُگِيه كِه زُورِ خُودونِ مو، مو رِه نِجَاتِ دَد. ^۳ پَس اَلِي
اِي رِه اِعْلَانِ كُو و دَ گُوشِ قَوْمِ رَسَنْدِه بُگِي: ”هَر كَسِي كِه تَرَسِ خُورْدِه و وَحْشَتِ
كَدِه، مِيْتَنَه اَز كُوهِ جِلْعَادِ پَس بُورِه.“ اوخْتِه بِيَسْتِ و دُو هِزَارِ نَفَرِ قَوْمِ پَس رِفْتِ و
دَه هِزَارِ نَفَرِ بَاقِي مَند.

^۴ و خُداوند بَسْمِ دَ جَدْعونِ كُفْت: ”مَرْدَايِ قَوْمِ هِنُوزِ اَمِ كَلَوِ يَه؛ اُونَا رِه دَ لَبِ آوِ بِيَرِ
و مَا اُونَا رِه دَ اُونَجِي بَلْدِه تُو اَزْمَايشِ مُونَم. هَر كَسِي رِه كِه كُفْتَمِ اَيْنِمِي قَد تُو
بُورِه، اُو بَايْدِ قَد تُو بُورِه و هَر كَسِي رِه كِه كُفْتَمِ اَيْنِمِي قَد تُو نَرُوه، اُو بَايْدِ قَد تُو
نَرُوه.“ ^۵ پَس جَدْعونِ مَرْدَايِ قَوْمِ رِه دَ لَبِ آوِ اُورْدِ و خُداوند دَزُو كُفْت: ”كَسَايِ
كِه آوِ رِه قَد زِبُونِ خُو وُچِي مُونِه، رَقْمِي كِه سَگِ چَلِ مِيَزَنِه، اُونَا رِه يِگِ طَرَفِ
جَا كُو، و كَسَايِ كِه دَ بَلَه زَانُويِ خُو شِشْتِه قَد قَفِ اَلْغِه خُو آوِ وُچِي مُونِه، اُونَا
رِه يِگِ طَرَفِ.“ ^۶ اوخْتِه تَعْدَادِ كَسَايِ كِه دِسْتِ خُو رِه دَ دَانِ خُو بُرْدِه آوِ وُچِي كَدِ
سِه صَدِ نَفَرِ بُود؛ لِيكِنِ بَاقِي مَرْدَايِ قَوْمِ پَگِ شِي قَد زَانُويِ خُو حَمِ شُدِه آوِ وُچِي
كَد. ^۷ اوخْتِه خُداوند دَ جَدْعونِ كُفْت: ”مَا قَد اَمْزِي سِه صَدِ نَفَرِ كِه قَد قَفِ اَلْغِه خُو
آوِ وُچِي كَد، شَمُو رِه نِجَاتِ مِيْدِيْمِ و مِديَانِيَا رِه دَ دِسْتِ تُو تَسْلِيْمِ مُونَم. مَرْدَايِ
دِيْگِه رِه بِيَلِ كِه پَسِ دَ مَلِكِ -و- جَايِ خُو بُورِه.“ ^۸ پَس اَمُو سِه صَدِ نَفَرِ خُورَاكِه و
شِيپُورَا رِه اَز دِسْتِ اَزوا گِرِفْت. اوخْتِه جَدْعونِ بَاقِي اِسْرَائِيلِيَا رِه هَر كُدَمِ اَزوا رِه
پَسِ دَ خَيْمِه شِي رِي كَد، لِيكِنِ اَمُو سِه صَدِ نَفَرِ رِه نِگَاهِ كَد. خَيْمِه گَاهِ مِديَانِيَا
تِيلُونِ اَزوا دَ مَنَه دَرّه بُود.

^۹ دَمَزُو شَاوِ خُداوند دَ جَدْعونِ كُفْت: ”بَالِه شُو و دَ بَلَه خَيْمِه گَاهِ مِديَانِيَا حَمَلِه كُو،
چُونِ مَا اُونَا رِه دَ دِسْتِ اَز تُو تَسْلِيْمِ كَدِيْمِ. ^{۱۰} لِيكِنِ اِگِه اَز حَمَلِه كَدُو تَرَسِ
مُوخُورِي، قَد خِدْمَتْگَارِ خُو فُورِه دَ خَيْمِه گَاهِ اَزوا بُورُو ^{۱۱} و گُوشِ بِيْگِرِ كِه اُونَا

چیزخیل مُوگه. اوخته دِست تُو قَوی مُوشه و دَ بِلَه خیمه‌گاهِ ازوا حمله مونی.“
 پس او و خدمتگار شی فوره دَ نزدیکِ مردایِ مُسَلَح که دَ خیمه‌گاهِ مِدیانیا بُود تاه
 شد. ^{۱۲} مِدیانیا، عمالِیقیا و پگِ مردُمِ شَرَقِ رَقْمِ مَلَخ وری غدر کَلو دَ دَرَه جَم شُدُ
 و اُشترایِ ازوا رَقْمِ ریگِ دریا اَلّی بے حساب و کَلو بُود. ^{۱۳} وختی جدعون دَ
 اُونجی رَسید، آوازِ یگِ نفر ره شَنِید که خاو خور ره دَ رَفیقِ خُو نَقْل کده مُوگُفت:
 ”اینه، ما یگِ خاو دیدیم، ما دیدُم که یگِ نانِ ثِکی جوی دَ مینکلِ خیمه‌گاهِ مِدیانیا
 لول خورده تا اَمَد و دَ یگِ خیمه خورد و خیمه ره اُطور زَد که اُفتَد؛ و خیمه
 سرنگون شُدِه چپه شُد.“ ^{۱۴} رَفیقِ شی دَ جوابِ ازو گُفت: ”ای دیگه چیز نییه بَغیر
 از شمشیرِ جدعون باچه یوآش قومندانِ اِسرائیلیا، چُون خُدا مِدیانیا و پگِ
 خیمه‌گاهِ ره دَ دِستِ ازو تسلیم کده.“

^{۱۵} وختیکه جدعون نَقْلِ خاو و تعبیرِ شی ره شَنِید، اُو خُدا ره سَجده کد و پس دَ
 خیمه‌گاهِ اِسرائیل اَمده گُفت: ”باله شَنِید، چُون خُداوند خیمه‌گاهِ مِدیانیا ره دَ
 دِستِ از شُمُو تسلیم کده.“ ^{۱۶} اوخته سِه صد نفر ره دَ سِه دِسته تقسیم کد و دَ
 دِستِ هر کُدمِ ازوا شیپُورا و کُوزه های خالی ره دَد و مَشعل ها ره دَ کُوزه ها
 ایشَت ^{۱۷} و دَزوا گُفت: ”وختیکه ما دَ نزدیکِ خیمه‌گاهِ دُشمو رَسیدُم، سُون ازمه
 توخ کده رَقْمِ ازمه رفتار کنید، یعنی هر کار که ما کُدم، شُمُو ام اُمُو کار ره کُنید.
^{۱۸} غِیتیکه ما و پگِ کسای که قد مه اَسته، شیپُورا ره دَ صَدا اُوردی، اوخته شُمُو
 ام از هر طرفِ خیمه‌گاهِ شیپُورا ره دَ صَدا بَیرید و چِیغ زده بُگید: ’بلده خُداوند و
 بلده جدعون!‘“

^{۱۹} پس جدعون و صد نفری که قد شی بُود دَ شُرُوعِ پیره نیمِ شاو دَ بَغْلِ خیمه‌گاه
 رَسید، دَ غِیتیکه پیره‌دارای نو اَمَد؛ اوخته اونا شیپُورا ره دَ صَدا اُورد و کُوزه های
 ره که دَ دِستایِ ازوا بُود، میده کد. ^{۲۰} پس هر سِه دِسته شیپُورا ره دَ صَدا اُورد و
 کُوزه ها ره میده کد؛ اونا مَشعل ها ره دَ دِستایِ چپِ خُو گِرِفَتُد و شیپُورا ره دَ
 دِستایِ راستِ خُو تا دَ صَدا بَیره و چِیغ زده مُوگُفت: ”شمشیر بَزیند بلده خُداوند

و بَلَدِه جَدْعون!“^{۲۱} اونا هر كُدم شى دَ جاي خُو دَ چارطرفِ خيمه‌گاه ايسته شد و تمام لشكرِ مديانیا هر سو مودويد و چيغ زده دوتا موكد.

^{۲۲} وختيکه امو سه صد نفر شيپورا ره دَ صدا اورد، خداوند شمشيرِ هر نفر دُشمو ره دَ ضدِ همدست شى دَ كار بُرد و دَ ضدِ تمام لشكر. لشكرِ ازوا تا بيت- شطه سون صريره و تا سرحدِ ابل- محوله كه دَ نزديكِ طبّات آسته، دوتا كد. ^{۲۳} اوخته مردای اسرائیل از نفتالی، اشير و پگ منسى كوی شد و اونا مديانیا ره دُمبال كد. ^{۲۴} دمزو غيت جَدْعون قاصدا ره دَ پگ كوهستون افرایم ریی كد و گُفت: ”بلده جنگ قد مديانیا تاه بييد و راه ره دَ آوهای دریای اُردن تا بيت- باره بگيريد.“ پس تمام مردای افرایم جم شده راه ازوا ره دَ آوهای دریای اُردن تا بيت- باره گرفت. ^{۲۵} و اونا مديانیا ره دُمبال كده دو سركرده های مديانیا ره كه عَرَب و زئب نام دشت، دستگیر كد؛ اوخته اونا عَرَب ره دَ قاده عَرَب و زئب ره دَ چرخشت انگور زئب كُشت و سرِ عَرَب و سرِ زئب ره از او طرفِ دریای اُردن دَ پيشِ جَدْعون اُورد.

كُشتونِ زَبِح و صلَمونع

۸^۱ اوخته مردای افرایم دَ جَدْعون گُفت: ”ای چی كار بود كه تو قد ازمو كدی؟ چرا دَ غيت كه دَ جنگِ مديانیا رفتی مو ره كوی نكدی؟“ اونا قد ازو سخت جنجال كد. ^۲ ليكن او دزوا گُفت: ”آلی ما چی كار كديم كه قد كار ازشمو برابر بشه؟ آیا خوشه های باقی منده انگور ره كه طایفه افرایم چينده از تمامِ حاصلِ انگورِ خانوارِ ابيعزر كده كلوتر نيسته؟“ ^۳ خدا دو سركرده مديانیا، يعنى عَرَب و زئب ره دَ دستِ ازشمو تسليم كد. ما چيز كار تنستيم كه قد كار ازشمو برابر بشه؟“ وختيکه جَدْعون امی توره ره گُفت، قار ازوا تاه ششت.

^۴ اوخته جَدْعون دَ پيشِ دریای اُردن آمد و از دریا تير شد، او و سه صد نفری كه

قد شی قتی بُود. اونا باوجودِ که منده بُود، هنوز ام دُشمو ره دُمبال مُوکد. ^۵ پس اُو دَ مردُم سُکوت گُفت: ”از خیرِ خو چند دانه نان بلده نفرای مه بیدید، چُون اونا غدر منده یه و ما از دُمبالِ زیح و صلَمونَع، پادشایونِ مِدیانِ مورُم.“ ^۶ لیکن کتله کلونای سُکوت گُفت: ”آیا دِستایِ زیح و صلَمونَع بسته شُده و اونا دَ دِستِ ازتو یه که مو دَ لشکر تو نان بدی؟“ ^۷ جدعون گُفت: ”خیر بشه، وختیکه خُداوند زیح و صلَمونَع ره دَ دِست مه تسلیم کد، اوخته ما گوشت شُمو ره قد خارِ بیابو و تالِ خاردار پاره مونم.“ ^۸ ازونجی اُو دَ فنوئیل بُر شد و ازوا ام عینِ خواهش ره کد، لیکن مردُم فنوئیل ام رقمِ مردُم سُکوت اُو ره جواب دد. ^۹ اوخته اُو دَ مردُم فنوئیل گُفت: ”وختیکه ما صحیح-و-سلامت پس بییم، امی بُرج ره بیرو مونم.“

^{۱۰} دَ امزی غیتِ زیح و صلَمونَع قد لشکرِ خو که تقریباً پوزده هزار نفر مُوشد دَ قرقور بُود؛ اینمیا تمامِ کسایِ بُود که از لشکرِ مردُم شَرَق باقی مندُد، چُون یگ صد و بیست هزار مردِ جنگی ازوا کُشته شُد. ^{۱۱} پس جدعون از راه کوچی ها طرفِ نویح و یُگبَهاه باله رفت و لشکرِ ازوا ره شِکست دد، چُون لشکرِ ازوا بے خبر بُود. ^{۱۲} زیح و صلَمونَع دوتا کد، لیکن اُو اونا ره دُمبال کده امو دُو پادشاهِ مِدیان یعنی زیح و صلَمونَع ره دِستگیر کد و تمامِ لشکرِ ازوا وَحشت زده شُد.

^{۱۳} وختی جدعون باچه یوآش از راهِ کوتلِ حارس از جنگِ پس آمد، ^{۱۴} اُو یگ جوان ره که از مردُم سُکوت بُود گِرِفته از شی تحقیق کد و اُو نام های کتله کلونا و ریش سفیدای سُکوت ره که هفتاد و هفت نفر بُود، بلده شی نوشته کد. ^{۱۵} اوخته اُو پیشِ مردُم سُکوت آمده گُفت: ”اینه، زیح و صلَمونَع که شُمو دَ باره ازیا مره طعنه دده گُفتید، ”آیا دِستایِ زیح و صلَمونَع بسته شُده و اونا دَ دِستِ ازتو یه که مو دَ لشکرِ منده-و-زله تو نان بدی؟““ ^{۱۶} پس اُو ریش سفیدای شار ره گِرِفتر کد و تالِ خاردار و خارِ بیابو ره گِرِفته مردُم سُکوت ره ادب دد. ^{۱۷} اُو امچنان بُرجِ فنوئیل ره بیرو کد و مردای شار ره کُشت.

۱۸ اوخته د زیح و صلَمونَع کُفت: ”مردمای ره که د تابور کُشتید، چی رقم بُود؟“
 اونا د جواب شی کُفت: ”اونا رقم از تو آلی بُود، هر کُدم ازوا رقم شاهزاده ها معلوم موشد.“ ۱۹ جدعون کُفت: ”اونا برارون مه و باچه گون آبه مه بُود؛ د خُدای زنده قَسَم اگه اونا ره زنده نگاه موكدید، شمو ره نَموكُشتم.“ ۲۰ و د یتر باچه اولباری خو کُفت: ”باله شو و اونا ره بکُش.“ لیکن امو باچه ازی که ترس خوردد شمشیر خو ره نکشید، چون او هنوز ریزه بُود. ۲۱ پس زیح و صلَمونَع کُفت: ”خود تو باله شو و مو ره بکُش، چون قدرتِ مرد، د مردانگی شی آسته.“ پس جدعون باله شده زیح و صلَمونَع ره کُشت و گردویندای ره که د گردون اُسترای ازوا بُود گرفت.

ایفودِ جدعون

۲۲ اوخته مردمِ اسرائیل د جدعون کُفت: ”تو د بله مو حکمرانی کو، و بعد از تو باچه تو و نوسه تو ام حکمرانی کنه، چراکه تو مو ره از دستِ مدیانیانِ نجات ددی.“ ۲۳ لیکن جدعون دزوا کُفت: ”ما د بله شمو حکمرانی نمونم و باچه مه ام د بله شمو حکمرانی نمونه؛ خداوند د بله شمو حکمرانی مونه.“ ۲۴ و جدعون ادامه دده دزوا کُفت: ”ما یگ خواهش از شمو درم، هر کُدم شمو گوشواره های وُلجه گرفتِه خو ره دزمه بیدید.“ چون دُشمنای ازوا اسماعیلیا بُود و پگ شی گوشواره های طَلایی دشت.

۲۵ اونا د جواب شی کُفت: ”مو خوش-خوشو میدی.“ پس اونا یگ چپن ره اوار کد و هر کُدم ازوا گوشواره های وُلجه گرفتِه خو ره د بله ازو اندخت. ۲۶ وزن گوشواره های طَلایی که جدعون ازوا طلب کُدد، یگ هزار و هفت صد مثقال طَلّا بُود، بغیر از گردویندا، طوق ها و کالاهای ارغوانی که پادشایو مپوشید و بغیر از گردویندای که د گردون اُسترای ازوا بُود. ۲۷ جدعون امو طَلّا ره یگ ایفود جور کد و او ره د شار خو عفره ایشت؛ و تمام بنی اسرائیل او ره پرستش

کده قد ازو خود ره فاحشه جور کد و او بلده جدعون و خانوار شی یگ دام جور شد.

فوت جدعون

^{۲۸} پس میدانیا تابع بنی اسرائیل شد و دیگه سر خو ره باله نکد؛ و سرزمین ازوا د روزای زندگی جدعون بلده چل سال آرام بود. ^{۲۹} اوخته یروب- بعل باچه یوآش پس رفت و د خانه خو زندگی کد. ^{۳۰} جدعون هفتاد باچه دشت که از پشت خود شی بود، چون او خاتونوی غدر دشت. ^{۳۱} کنیز ازو که د شکیم بود ام بلده شی یگ باچه زبید و او ره ابیمک نام کد. ^{۳۲} جدعون باچه یوآش پیر و سالخورده شد که فوت کد و د قبر آته خو یوآش د غره ابیعزریا دفن شد.

^{۳۳} امی که جدعون فوت کد، بنی اسرائیل بسم گشت و خودون ره قد پرستش بعل فاحشه جور کد و بعل- بریت ره خدای خو جور کد. ^{۳۴} بنی اسرائیل خداوند، خدای خو ره که اونا ره از دست پگ دشمنای ازوا از هر طرف نجات دده بود، از یاد خو برد؛ ^{۳۵} و د حق خانوار یروب- بعل یعنی جدعون د عوض تمام نیکی که د حق بنی اسرائیل کد، هیچ خوبی نکد.

ابیمک

^۹ ابیمک باچه یروب- بعل د شکیم پیش ماماگون خو رفت و دزوا و پگ خانوارای اولاد بابیه آبه خو گفت: ^۲ ”د گوش تمام مردم شکیم رسنده بگید، کدم شی بلده شمو خوبتر آسته: ای که هفتاد نفر یعنی پگ باچه گون یروب- بعل د بله شمو حکمرانی کنه یا که فقط یگ نفر حاکم شمو بشه؟“ و د یاد شمو بشه که ما استغو و گوشت شمو آستم.“

^۳ پس ماماگون شی پگ امزی تورا ره از طرف ازو د گوش تمام مردم شکیم
رسند؛ و دل ازوا شد که از ابیمک پیروی کنه، چون اونا گفت: ”او برار مو
آسته.“ ^۴ اونا هفتاد مثقال نقره از بُتخانه بعل- بریت بلده ازو دد و ابیمک قد ازو
نقره مردای ایله گشت و بے بندویار ره کرا کد و اونا قد ازو یگجای شد. ^۵ بعد ازو
د خانه آته خو د عفره رفت و برارون خو، یعنی باچه گون یروب- بعل ره که هفتاد
نفر بود د بله یگ سنگ کُشت؛ لیکن یوتام باچه ریزه یروب- بعل زنده مند، چون
او خود ره تاشه کدد. ^۶ اوخته پگ مردم شکیم و بیت- ملو جم شده رفت و
ابیمک ره د پالوی درخت بلوطی که رقم ستون د شکیم بود، پادشاه جور کد.
^۷ وختیکه د یوتام خبر دده شد، او رفته د قیلی کوه جرزیم ایسته شد و آواز خو ره
بلند کده چیغ زد و دزوا گفت: ”ای مردم شکیم توره مره بشنوید تا خدا توره
شمو ره بشنوه!“

^۸ یگ روز درختا رفت تا بلده خو یگ پادشاه تعیین کنه. اونا د درختا زیتون
گفت: ”د بله مو حکمرانی کو.“ ^۹ درختا زیتون دزوا گفت: ”آیا روغون خو ره که
قد ازو خدا و انسان احترام موشه ایله کنم و رفته د بله درختا حکمرانی کنم؟“
^{۱۰} اوخته درختا د درختا انجیر گفت: ”تو بیه و د بله مو حکمرانی کو.“ ^{۱۱} لیکن
درختا انجیر دزوا گفت: ”آیا شیرینی و میوه خوب خو ره ایله کنم و رفته د بله
درختا حکمرانی کنم؟“ ^{۱۲} بعد ازو درختا د تاک انگور گفت: ”تو بیه و د بله مو
حکمرانی کو.“ ^{۱۳} لیکن تاک انگور دزوا گفت: ”آیا شیره خو ره که خدا و انسان
ره خوش مونه ایله کنم و رفته د بله درختا حکمرانی کنم؟“ ^{۱۴} د آخر پگ درختا د
بوته خار گفت: ”تو بیه و د بله مو حکمرانی کو.“ ^{۱۵} و بوته خار د درختا گفت: ”اگه
شمو واقعاً مره پادشاه خو تعیین مونی، بیید و د سایه مه پناه بگیری؛ اگه نه،
آتش از خار های مه بر شنه و درختای سرو لبنان ره بسوزنه!“
^{۱۶} آیا شمو د راستی و صداقت رفتار کدید د باره ازی که ابیمک ره پادشاه جور

کدید؟ آیا شُمو دَ حقِ یُروب-بعل و خانوارا شی نیکی کدید و دَ حقِ ازو کاری ره کدید که سزاوار رفتار شی بود؟ ^{۱۷} شُمو میدنید که آته مه بخاطر از شُمو جنگ کد و جان خو ره دَ خطر اندخته شُمو ره از دستِ مدیانیا نجات دد؛ ^{۱۸} لیکن شُمو امروز دَ ضدِ خانوارِ آته مه باله شده باچه گون شی ره که هفتاد نفر بود دَ بله یگ سنگ کُشتید و ابیمَلک ره که باچه کنیز ازو آسته دَ بله مردُم شِکیم پادشاه جور کدید، چراکه او قوما ی شُمو آسته. ^{۱۹} پس اگه امروز دَ راستی و صداقت قد یُروب-بعل و خانوار شی رفتار کدید، شُمو از ابیمَلک خوش بشید و او از شُمو خوش بشه؛ ^{۲۰} لیکن اگه نکدید، آتش از ابیمَلک بر شده مردُم شِکیم و بیت-ملو ره قورت کُنه و آتش از مردُم شِکیم و بیت-ملو بر شده ابیمَلک ره قورت کُنه.

^{۲۱} اوخته یوتام دوتا کده دَ بیئر رفت و از ترسِ برار خو ابیمَلک دَ امونجی مند.

^{۲۲} ابیمَلک مدت سه سال دَ بله اسرائیل حکمرانی کد. ^{۲۳} اوخته خدا بی اتفاقا ره دَ بین ابیمَلک و مردُم شِکیم قرار دد؛ و مردُم شِکیم دَ ابیمَلک خیانت کد. ^{۲۴} ای کار شد تا انتقامِ ظلمی که دَ بله هفتاد باچه یُروب-بعل شدد گرفته شنه و خون ازوا از برار ازوا ابیمَلک که اونا ره کُشتد و از مردُم شِکیم که دست ازو ره بلده کُشتون برارون شی قوی کد، بازخواست شنه. ^{۲۵} پس مردُم شِکیم دَ قیلی کوه ها دَ خلاف ابیمَلک کمین گرفت و هر کس که از پیش ازوا امزو راه تیر موشد، اونا او ره لُچ موکد؛ و ای خبر دَ ابیمَلک رسنده شد.

^{۲۶} دَ امزو غیت گعل باچه عابد قد قوما ی خو کوچ کده دَ شِکیم آمد و مردُم شِکیم دَ بله ازوا اعتبار کد. ^{۲۷} اونا بر شده دَ بله زمینا رفت و انگورا ره چینده شیره شی ره بر کد و جشن گرفت. بعد ازو دَ خانه خدای خو داخل شد و خورده و وُچی کده ابیمَلک ره نالت کد. ^{۲۸} و گعل باچه عابد گفت: ”ابیمَلک کی آسته؟ آیا او اولاده اصلی شِکیم آسته که مو خدمت ازو ره کنی؟ نه، او باچه یُروب-بعل آسته

و زبُول معاونِ اَزُو. پس مردایِ حَمورِ آتِه شِکیم ره خِدْمَت کُنید. مو چرا اَبِیْمَلِک ره خِدْمَت کنی؟^{۲۹} کَشِکِه ای قَوْم دَ زِیْر دِستِ اَزْمِه مَوْبُود تا کارِ اَبِیْمَلِک ره یِکسَرِه مَوکدَم. اَرِی، دَ اَبِیْمَلِک مَوکُفْتُم: 'لِشکرِ خُو ره کَلو کُو و بُرو بیه.'"

^{۳۰} وختیکه زبُول حاکِمِ شار، توره گَعَلِ باچه عابِدِ ره شِنید غَدِرِ قارِ شیِ باله اَمَد. ^{۳۱} اُو قاصِدَا ره تاشکی دَ پِیشِ اَبِیْمَلِکِ رِی کده گُفت: "اینه، گَعَلِ باچه عابِدِ قَدِ قَوْمایِ خُو دَ شِکیمِ اَمَدِه و اونا شارِ ره دَ خِلافِ تُو دَ شورشِ میره. ^{۳۲} پس دَ غَیْتِ شَاوِ تُو و نفرایِ که قَدِ تُو اَسْتِه، باله شُدِه بَییدِ و دَ بیابو کَمینِ بَگیرید. ^{۳۳} و صَباحِ گاهِ دَ وختِ اَفْتُو بَرِ شُدو دَ بَلِه شارِ حَمَلِه کُنید؛ وختیکه گَعَلِ و نفرایِ شیِ بَرِ شُدِه دَ خِلافِ تُو اَمَد، هر چیزی که از دِستِ تُو مییه دَ حَقِ اَزُو اَنجامِ بَدی."

^{۳۴} پس اَبِیْمَلِکِ و پگِ کَسایِ که قَدِ اَزُو بُوْد، دَ غَیْتِ شَاوِ باله شُدِ و دَ چارِ دِستِه تَقسِیمِ شُدِه دَ پِیشِ رُویِ شِکیمِ کَمینِ گِرِفت. ^{۳۵} وختیکه گَعَلِ باچه عابِدِ بُرو اَمَدِه دَ دانِ درگِه شارِ ایستِه شُد، اَبِیْمَلِکِ و نفرایِ که قَدِ اَزُو بُوْد از کَمینگاهِ باله شُد. ^{۳۶} غَیْتیکه گَعَلِ اونا ره دید، اُو دَ زبُولِ گُفت: "اونه، مردُم از بَلِه کوه ها تاه مییه." زبُولِ دَزِ شیِ گُفت: "سایه کوه ها دَ نظرِ تُو مِثَلِ مردُمِ معلُومِ موشه." ^{۳۷} گَعَلِ بَسْمِ گپِ زده گُفت: "اونه، مردُم از بلندی های زمی تاه مییه و یگِ جِمِ دیگِه ام از راهِ بَلُوطِ پالگِرا دَ حَرکتِ اَسْتِه." ^{۳۸} اوخته زبُولِ دَزُو گُفت: "آلی کُجا اَسْتِه تورایِ تُو که گُفتی، 'اَبِیْمَلِکِ کی اَسْتِه که خِدْمَتِ اَزُو ره کنی؟ آیا اَمیا اَمو مردُمِ نِیستِه که تُو خار-و-حَقیرِ حِسابِ کدی؟ پس آلی بورُو و قَدِ اَزوا جَنگِ کُو."

^{۳۹} اوخته گَعَلِ مردُمِ شِکیمِ ره رهبری کدِ و قَدِ اَبِیْمَلِکِ جَنگِ کد. ^{۴۰} لیکِنِ اَبِیْمَلِکِ اُو ره رُفندِ و اُو از پِیشِ شیِ دُوتا کدِ و غَدِرِ نفرِ زخمی-و-کُشته شُدِه تا دانِ درگِه شارِ دَ هر سُو اَفْتَد. ^{۴۱} پس اَبِیْمَلِکِ دَ اَرُومه مَنَد؛ و گَعَلِ و قَوْمایِ شیِ ره زبُولِ از شِکیمِ هِی کدِ تا دَ اُونجیِ زندگیِ نَکنه.

^{۴۲} صَباحِ اَمزُو روزِ مردُمِ شِکیمِ دَ صحرا رفتِ و اَبِیْمَلِکِ ازیِ توره خَبرِ شُد.

۴۳ پس او نفرای خو ره گرفت و اونا ره د سه دسته تقسیم کده د صحرا د کمین شست. وختی ابیملک توخ کد و دید که دیگه مردم ام از شار بر شده مییه، او د بله ازوا حمله کد و اونا ره زد. ۴۴ و ابیملک قد دسته که قد ازو بود پیش روی کده د دان درگه شار ایسته شد. د عین حال دو دسته دیگه د بله کسای که د صحرا بود هجوم برد و اونا ره زد. ۴۵ ابیملک تمام روز قد مردم شار جنگ کده شار ره گرفت و مردمی ره که د منه شی بود، کشت؛ و شار ره د خاک اوار کده د بله شی نمک پاش دد.

۴۶ وختی پگ مردم برج شکیم ای توره ره شنید، اونا د قلعه بتخانه ایل-بریت داخل شد. ۴۷ و د ابیملک خبر دده شد که پگ مردم برج شکیم د یگ جای جم شده. ۴۸ اوخته ابیملک و پگ کسای که قد ازو بود د کوه صلمون بر شد و ابیملک یگ تور ره د دست خو گرفته شاخچه های برخت ره زد و اونا ره باله کده د شانہ خو ایشست. بعد ازو د کسای که قد ازو بود، گفت: ”شمو دیدید که ما چیز کار کدم، عجله کنید، شمو ام امو کار ره کنید که ما کدم!“ ۴۹ پس تمام نفرای هر کدم شی بلده خو شاخچه زد و از پشت ابیملک ری شد و اونا ره د چارطرف قلعه چیند و قلعه ره د سر ازوا د آتش سوختند. پس تمام مردم برج شکیم که تقریباً یگ هزار مرد و خاتو بود، ام مرد.

۵۰ اوخته ابیملک د شار تبص رفت و د خلاف شی خیمه زده او ره گرفت. ۵۱ لیکن د منه شار یگ برج مستحکم بود و پگ مردا و خاتونو و تمام رهبرای شار د اونجی دوتا کد و درگه ها ره د بله خو بسته کده د بله بام برج بر شد. ۵۲ اوخته ابیملک د پیش برج آمد و قد ازوا جنگ کد و د درگه برج نزدیک شد تا برج ره قد آتش بسوزنه؛ ۵۳ لیکن یگ خاتو سنگ بلنه دستاس ره گرفته د سر ابیملک اندخت و کاسه سر ازو ره میده کد.

۵۴ ابیملک دستی مرد جوانی ره که سلاح-بردار شی بود، کوی کد و دزو گفت:

”شمشیر خُو ره کشیده مَره بُکش تا مردُم دَ باره مه نَگيه که، ’یگ خاتُو اُو ره کُشت.“ پس خِدمتگار شی شمشیر ره دَ کوره ازو چقی کد و اُو مُرد. ^{۵۵} وختی مردای اسرائیل دید که اَبیمَلک مُرده، اونا هر کُدم شی دَ خانه خُو رفت. ^{۵۶} دَ امزی رقم خُدا اَبیمَلک ره بخاطر شرارت شی که دَ حق آته خُو دَ وسیله کُشتون هفتاد برار خُو کُدد، جزا دَد. ^{۵۷} خُدا امچنان تمام شرارت مردُم شَکیم ره دَ سر اَزوا اُورد و اونا دَ نالتِ یوتام باچه یروب-بعل گرفتار شد.

قاضی تولع

۱۰ بعد از اَبیمَلک، تولع باچه فُوَه نوسه دودو، یگ نفر از طایفه یساکار باله شد تا اسرائیل ره نجات بدیه. اُو دَ شامیر دَ کوهستون افرایم زندگی مُوكد. ^۲ اُو بنی اسرائیل ره مُدت بیست و سه سال رهبری کد. بعد ازو فوت کد و دَ شامیر دَفن شد.

قاضی یائیر

^۳ بعد ازو یائیر جلعادی باله شد و بنی اسرائیل ره بلده بیست و دو سال رهبری کد. ^۴ اُو سی باچه دشت که دَ بله سی اُلاغ سوار مُوشد و اونا سی شار دشت که دَ سرزمین جلعاد بود و تا امروز دَ نام حووت-یائیر یاد مُوشه. ^۵ یائیر فوت کد و دَ قامون دَفن شد.

ظلم عمونیا دَ بله اسرائیل

^۶ بنی اسرائیل بسم چیزای ره که دَ نظر خُداوند زشت بود، انجام دَد؛ اونا بُت های بعل، عشتاروت، خُدايون آرام، خُدايون صیدون، خُدايون موآب، خُدايون عمونیا و خُدايون فلسطینیا ره عبادت کد. دَ امزی رقم اونا خُداوند ره ایله کد و اُو ره

عبادت نکد؛ ^۷ و آتیشِ غضبِ خداوند دَ خِلافِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ دَرِ گِرِفْتِ و اُو اُوْنَا رِه سُوْدَا کَدِه دَ دِسْتِ فَلَسطِیْنِیا و عَمونِیا دَد. ^۸ و اُوْنَا اَمزُو سَال دَ بِلِه بَنیِ إِسْرَائِیلِ ظَلَم و سِتَم رِه شُرُوع کَد و بِلِدِه هژْدِه سَال دَ بِلِه پَگِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ کِه دَ اُو طرفِ دِریایِ اُرْدُن دَ سِرزَمِینِ اَمورِیا دَ جِلْعَادِ زِنْدَگِیِ مُوکَدِ ظَلَم کَد. ^۹ عَمونِیا اَم از دِریایِ اُرْدُن تیر شُد تا قَد خانوارِ هایِ یَهُودا و بَنیامِینِ و اِفرایمِ جَنگِ کَنه؛ خُلاصَه، إِسْرَائِیلِ دَ تَنگیِ -و- پَریشانیِ سَخْتِ گِرِفْتارِ بُوَد. ^{۱۰} دَ اَمزُو غَیْتِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ دَ پِیشِ خُداوندِ نالِه -و- فَریادِ کَدِه گُفْت: ”مُو دَ ضِدِ تُو گُناهِ کَدِی، چِراکِه مُو خُداِیِ خُو رِه ایلِه کَدِه بُتِ هایِ بَعْلِ رِه عِبادتِ کَدِی.“ ^{۱۱} اوخْتِه خُداوندِ دَ بَنیِ إِسْرَائِیلِ گُفْت: ”آیا مَ شَمُو رِه از دِسْتِ مِصرِیا، اَمورِیا، عَمونِیا و فَلَسطِیْنِیا نِجاتِ نَدَدُم؟“ ^{۱۲} اَمچُنانِ و خَتِیکِه صِیدونِیا، عَمالِیقِیا و مَعونِیا دَ بِلِه شَمُو ظَلَم کَد و شَمُو دَ پِیشِ مِه نالِه -و- فَریادِ کَدِید، مَ شَمُو رِه از دِسْتِ اَزوا نِجاتِ دَدُم. ^{۱۳} لِیکِنِ شَمُو مَرِه ایلِه کَدِه خُداِیونِ بَیگَنه رِه عِبادتِ کَدِید، پَس دِیگِه شَمُو رِه نِجاتِ نَمِیدِیم. ^{۱۴} بَورِید و دَ پِیشِ خُداِیونِی کِه اِنْتِخابِ کَدِید، نالِه -و- فَریادِ کُنِید تا اُوْنَا شَمُو رِه از تَنگیِ -و- پَریشانیِ شَمُو خُلاصِ کَنه.“ ^{۱۵} لِیکِنِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ دَ خُداوندِ گُفْت: ”مُو گُناهِ کَدِی. هَر چِیزِی کِه دَ نَظَرِ تُو خُوبِ مَعْلُومِ مَوشِه قَد اَز مُو اَمُو رَقَمِ رِفْتارِ کُو، و لَی اَز رُویِ لُطْفِ خُو اَمروزِ مُو رِه نِجاتِ بَدِی.“ ^{۱۶} پَس اُوْنَا خُداِیونِ بَیگَنه رِه از مِینکَلِ خُو دُورِ کَد و خُداوندِ رِه عِبادتِ کَد؛ و دِلِ خُداوندِ دَ رَنجِ -و- مُصِیبتِ بَنیِ إِسْرَائِیلِ سوخت.

^{۱۷} پَس عَمونِیا جَم شُدِه دَ جِلْعَادِ خِیمِه زَد و بَنیِ إِسْرَائِیلِ جَم شُدِه دَ مِصْفِه خِیمِه زَد. ^{۱۸} اوخْتِه رَهبرایِ قَوْمِ، یَعنیِ سِرکَرْدِه هایِ جِلْعَادِ دَ یَگَدِیگِه خُو گُفْت: ”هَر کَسِ کِه جَنگِ رِه دَ خِلافِ عَمونِیا شُرُوعِ کُنِه، اَوْنَمُو حاکِمِ پَگِ باشِنْدِه هایِ جِلْعَادِ مَوشِه.“

یفتاح

۱۱ یفتاح جلعادی یگ مرد زورتو-و- دلیر بود. او باچه یگ فاحشه بود و آته شی جلعاد نام دشت. ۲ خاتون جلعاد ام بلده ازو چند باچه زیید؛ و غیتیکه باچه های خاتون شی کته شد، اونا یفتاح ره بر کد و دزو گفت: ”تو د خانه آته مو میراث د دست نمیری، چراکه تو باچه خاتون دیگه آستی.“ ۳ پس یفتاح از پیش برارون خو دوتا کد و د سرزمین طوب جای-د- جای شد. د اونجی مردای ایله گشت د دور یفتاح جم شد و قد ازو هر سو مورفت.

۴ بعد از چند وخت عمونیا قد بنی اسرائیل جنگ کد. ۵ و غیتیکه عمونیا قد بنی اسرائیل جنگ کد، ریش سفیدای جلعاد رفت تا یفتاح ره از سرزمین طوب بیره. ۶ اونا د یفتاح گفت: ”بیه و قومندان مو جور شو تا که مو قد عمونیا جنگ کنی.“ ۷ لیکن یفتاح د ریش سفیدای جلعاد گفت: ”آیا شمو نبوید که از مه بد برید و مره از خانه آته مه هی کدید؟ و آلی که د تنگی-و- پریشانی آستید، چرا پیش ازمه آمدید؟“

۸ ریش سفیدای جلعاد د یفتاح گفت: ”امزی خاطر آلی مو دزتو روی اوردی تا که تو قد ازمو بوری و قد عمونیا جنگ کنی و حاکم ازمو و یگ باشنده های جلعاد شنی.“ ۹ یفتاح د ریش سفیدای جلعاد گفت: ”اگه مره پس برید و ما قد عمونیا جنگ کنم و خداوند اونا ره د دست ازمه تسلیم کنه، آیا ما حاکم شمو موشم؟“ ۱۰ ریش سفیدای جلعاد د یفتاح گفت: ”خداوند د مینکل مو شاهد آسته که مو واقعاً مطابق توره تو عمل مونی.“ ۱۱ پس یفتاح قد ریش سفیدای جلعاد رفت و قوم او ره د بله خو حاکم و قومندان جور کد؛ و یفتاح یگ تورای خو ره د حضور خداوند د شار مصفه گفت.

۱۲ اوخته یفتاح قاصدا ره پیش پادشاه عمونیا ری کده گفت: ”تو قد ازمه چی کار

دَری که دَ خِلافِ مه اَمَدے تا دَ بِلِه سرزمین مه حَمَله کنی؟“^{۱۳} پادشاهِ عمونیا دَ قاصِدایِ یفتاح گُفت: ”بخاطری که بنی اسرائیل بعد از بُرو اَمَدو از مِصر، سرزمین مَره از دریاچه اَرنون تا دریاچه یَبوق و دریاچه اَرْدُن گِرِفت؛ پس آلی اُمُو زمین ها ره دَ صلح-و-آرامی دَز مه پس بدی.“

^{۱۴} یفتاح بسمِ قاصِدا ره پیشِ پادشاهِ عمونیا رَی کد^{۱۵} و اونا دَزو گُفت:

”یفتاح اینی رقمِ مُوگیه، اسرائیل سرزمینِ موآب و سرزمینِ عمونیا ره نِگِرِفته،^{۱۶} چُون وختیکه اسرائیل از مِصر بُرو اَمَد، اونا دَ بیابو سَفَر کده تا دریایِ سُرَخ رفت و ازونجی دَ قادش اَمَد.“^{۱۷} اوخته بنی اسرائیل قاصِدا ره دَ پیشِ پادشاهِ اِدوم رَی کده گُفت، ’بلده مو اِجازه بدی که از سرزمین تُو تیر شنی؛ لیکن پادشاهِ اِدوم قَبول نکد. امچنان اونا قاصِدا ره دَ پیشِ پادشاهِ موآب رَی کد و او امِ راضی نَشُد. پس اسرائیل دَ قادش مَند.^{۱۸} بعد ازو اونا دَ بیابو سَفَر کد و سرزمینِ اِدوم و سرزمینِ موآب ره دَوَره کده طرفِ شَرَقِ سرزمینِ موآب اَمَد و دَ او طرفِ دریاچه اَرنون خیمه زد. اونا دَ سرزمینِ موآب داخلِ نَشُد، چراکه دریاچه اَرنون سرحدِ موآب بُود.^{۱۹} اوخته اسرائیل قاصِدا ره دَ پیشِ سیحون پادشاهِ اموریا که پادشاهِ حِشبون بُود، رَی کد و اسرائیل دَزو گُفت: ’اُطفاً بلده مو اِجازه بدی که از سرزمین تُو تیر شنی و دَ جای خودون خُو بوری.^{۲۰} لیکن سیحون دَ بِلِه اسرائیل اِعتبار نکد و نه ایشْت که از مُلک شی تیر شنه، بلکه سیحون پگِ قومِ خُو ره جَم کده دَ یهصه خیمه زد و قد اسرائیل جنگ کد.^{۲۱} و خُداوند، خُدایِ اسرائیل سیحون و پگِ قومِ شی ره دَ دِستِ اسرائیل تسلیم کد و بنی اسرائیل اونا ره زد. دَ امزی رقمِ اسرائیل تمامِ سرزمینِ اموریا ره که دَ امزی مَمَلکتِ زندگی مُوکد، تَصَرُف کد.^{۲۲} اونا تمامِ مُلکِ اموریا ره از دریاچه اَرنون تا دریاچه یَبوق و از بیابو تا دریاچه اَرْدُن تَصَرُف کد.^{۲۳} پس آلی که خُداوند، خُدایِ اسرائیل اموریا ره از پیشِ رُوی قومِ خُو اسرائیل هی کده؛ آیا تُو قَصَد دَری که تَصَرُف کنی؟^{۲۴} آیا چیزی ره که خُدایِ تُو کِموش دَز تُو بدیه که تَصَرُف کنی، تُو او ره تَصَرُف

نمونی؟ پس هر کسی ره که خداوند، خدای مو از پیش روی مو هی کنه مو سرزمین ازوا ره تصرف مونی. ^{۲۵} آیا تو از بالاق باچه صفور پادشاه موآب خوبتر استی؟ آیا او هرگز قد بنی اسرائیل مخالفت کد و یا قد ازوا جنگ کد؟ ^{۲۶} اسرائیل د حبشون و آغیلای شی، د عروعر و آغیلای شی و د پگ شارای که د بغل دریاچه ارنون آسته از سه صد سال زندگی مونه. چرا د امزی مدت اونا ره پس نگریتید؟ ^{۲۷} ما د ضد از تو گناه نکدیم، بلکه تو د حق از مه بدی مونی که قد از مه جنگ مونی. پس خداوند که قاضی مطلق آسته، امروز د بین بنی اسرائیل و بنی عمون قضاوت کنه.

^{۲۸} لیکن پادشاه عمونیا پیغامی ره که یفتاح بلده ازو ری کدد، گوش نکد.

^{۲۹} اوخته روح خداوند د بله یفتاح قرار گرفت و او از جلعاد و منسی تیر شده د مصفه جلعاد رفت و از مصفه جلعاد سون عمونیا تیر شد. ^{۳۰} و یفتاح بلده خداوند نذر گرفته گفت: "اگه عمونیا ره د دست مه تسلیم کنی، ^{۳۱} و ختیکه صحیح-و-سلامت از دست عمونیا پس رفتم، هر جانداري که از درگه خانه مه د دم راه مه بر شنه، او از خداوند موشه و ما او ره د عنوان قربانی سوختنی تقدیم مونم." ^{۳۲} پس یفتاح طرف عمونیا تیر شد تا قد ازوا جنگ کنه و خداوند عمونیا ره د دست ازو تسلیم کد. ^{۳۳} و او اونا ره از عروعر تا منیت که بیست شار بود و تا ایل-کرامیم شکست دد، غدر شکست کته. د امزی رقم عمونیا د پیش بنی اسرائیل شکست خورد.

دُخترِ یفتاح

^{۳۴} اوخته یفتاح د مصفه د خانه خو آمد و دید که دختر شی قد دیره رقص کده د دم راه شی بر شد؛ امو دختر یگانه اولاد ازو بود که بغیر ازو دیگه دختر یا باچه ندشت. ^{۳۵} امی که یفتاح او ره دید، کالای خو ره چک کده گفت: "آه! دختر مه!

تُو مَرِه از آسمو دَ زمی زدی و دَ بِلِه مه مُصِیْبِتِ کُتِه ره اُوردی، چُون ما دان خُو ره دَ پِیشِ خُداوند واز کدیم و نَمِیْتُم پَس بَگَرْدُم.“^{۳۶} اوخته دُختر شی دَزو کُفت: ”آتی جو، تُو دان خُو ره دَ پِیشِ خُداوند واز کدے، پَس چیزی که از دان تُو بُر شُدِه، دَ حقِ ازمه اُمو رقم کُو، چراکه خُداوند اِنْتِقَامِ تُو ره از دُشمنای تُو، از عمونیا گِرِفْتِه.“^{۳۷} و دُختر اِدامه دَدِه دَ آتِه خُو کُفت: ”بیل که اینی کار دَ حقِ ازمه شُنِه: دُو ماه مَرِه وخت بدی تا رفته دَ کوه ها بَگَرْدُم و قد دوستای خُو بَلدِه ازی که دُختر از دُنیا مورُم، ماتَم کُنم.“^{۳۸} او کُفت: ”بورو.“ و او ره اِجازه دَد که بَلدِه دُو ماه بوره. پَس او قد دوستای خُو رفت و بَلدِه ازی که دُختر از دُنیا مورفت، ماتَم گِرِفْت. ^{۳۹} بعد از خَتَمِ دُو ماه، او پَس دَ پِیشِ آتِه خُو اَمَد و آتِه شی دَ مُطابِقِ نَدَری که گِرِفْتُد قد ازو رفتار کد. اُمو دُختر هرگز قد یگو مرد نزدیک نَشُد. پَس دَ اِسْرَائیلِ رَسْمِ شُد ^{۴۰} که دُخترِ اِسْرَائیلی هر سال بُرو بوره و بَلدِه دُخترِ یَفْتاحِ جِلْعادی ماتَم بَگیره، دَ یگ سال چار روز.

یفتاح و طایفه اِفرایم

۱۲ ^۱ مَرْدایِ اِفرایم جَم شُدِه طرفِ صَفون تیر شُد و دَ یَفْتاحِ کُفت: ”چرا بَلدِه جنگ کدو قد عمونیا تنهای خُو رفتی و مو ره کُوی نکدی که قد تُو قتی مورفتی؟ آلی مو خانه تُو ره دَ سر تُو دَر میدی.“^۲ یَفْتاحِ دَزوا کُفت: ”ما و قَوْمِ مه قد عمونیا جنگِ سَخْتِ دَشْتی؛ وختیکه ما شُمو ره کُوی کُدُم، شُمو مَرِه از دِستِ ازوا خلاص نکدید.“^۳ پَس وختی دیدُم که شُمو مَرِه از دِستِ ازوا خلاص نَمُونِید، خُونِ خُو ره دَ قَفِ اَلْغِه خُو گِرِفْتِه، دَ خِلَافِ عمونیا رفتُم و خُداوند اُونَا ره دَ دِستِ ازمه تسلیم کد. پَس چرا اِمروز دَ پِیشِ مه اَمَدید که قد مه جنگ کِنید؟“

^۴ اوخته یَفْتاحِ پَگِ مَرْدایِ جِلْعاد ره جَم کد و قد اِفرایم جنگ کد؛ و مَرْدایِ جِلْعادِ اِفرایم ره شِکسْتِ دَد، چُون مَرْدایِ اِفرایم کُفتُد: ”آی مَرْدُمِ جِلْعاد، شُمو دُوتا کدگی های اِفرایم اَسْتِید که دَ مینکلِ اِفرایم و دَ مینکلِ مَنَسی زِنْدگی مُونِید.“

^۵ مردم جلعاد راه های تیر شدو از دریای اُردن ره د رُوی مردای اِفرایم بسته کد؛ هر غیتیکه یکی از دوتا کدگی های اِفرایم آمده موگفت: ”مره بیلید که تیر شنم،“ مردای جلعاد دز شی موگفت: ”آیا تو اِفرایمی اُستی؟“ اگه موگفت: ”نه،“ ^۶ اوخته دزو موگفت: «سبولت» بگی! و او «سبولت» موگفت، چون نمیتنست صحیح تلفظ کنه، پس او ره گرفته د اُمونجی، یعنی د نزدیک راه های تیر شدو از دریای اُردن موگشت. د امزو غیت چل و دو هزار نفر اِفرایمیا کشته شد.

^۷ یفتاح مدت شش سال بنی اسرائیل ره رهبری کد. اوخته یفتاح جلعادی فوت کد و د یکی از شارای جلعاد دفن شد.

قاضی اِیسان، ایلون و عبدون

^۸ بعد ازو اِیسان بیت لحمی بنی اسرائیل ره رهبری کد. ^۹ اِیسان سی باچه دشت و سی دختر، او دختران خو ره د برو از اولاد بابِه خو دده بود و سی دختر ره از برو بلده باچه های خو اوردد. او مدت هفت سال رهبری بنی اسرائیل بود. ^{۱۰} اوخته اِیسان فوت کد و د بیت لحم دفن شد.

^{۱۱} بعد ازو ایلون زبولونی بنی اسرائیل ره رهبری کد؛ و او مدت ده سال رهبری بنی اسرائیل بود. ^{۱۲} اوخته ایلون زبولونی فوت کد و د ایلون د سرزمین زبولون دفن شد.

^{۱۳} بعد ازو عبدون باچه هلیل پرعاتونی بنی اسرائیل ره رهبری کد. ^{۱۴} او چل باچه و سی نوسه دشت که د یله هفتاد الاغ سوار موشد. او مدت هشت سال رهبری بنی اسرائیل بود. ^{۱۵} اوخته عبدون باچه هلیل پرعاتونی فوت کد و د پرعاتون د سرزمین اِفرایم د کوهستون عمالیقیا دفن شد.

شمشون

۱۳ بنی اسرائیل بسم چیزای ره که د نظر خُداوند بد بُود، انجام دد و خُداوند اونا ره بلده چل سال د دستِ فلسطینیا تسلیم کد.

۲ یگ نفر از صُرعه از طایفه دان بُود که او مانوَح نام دشت و خاتون شی سَنده و بی اولاد بُود. ۳ ملایکه خُداوند د خاتو ظاهر شد و دزو گُفت: ”اینه، تو فعلاً سَنده و بی اولاد آستی، لیکن شکامتو شده یگ باچه د دنیا میری. ۴ آلی فکر خو ره بگیری که شراب انگور و شراب های دیگه وچی نکنی و هیچ چیزی نجس ره نخوری، ۵ چون تو شکامتو شده یگ باچه د دنیا میری. د سر ازو هیچ تیغ نزن، چون او باچه از رحم آبه خو بلده خُدا نذری آسته. او نجات اسرائیل ره از دستِ فلسطینیا شروع مونه.“

۶ اوخته امو خاتو رفته د شوی خو نقل کد و گُفت: ”یگ مردِ خدا پیش مه آمد و شکل ازو رقمِ ملایکه خُدا بُود، غدر باهیبت. ما ازو پُرسان نکدم که او از کجا بُود و او ام نام خو ره دز مه نگفت. ۷ لیکن او دز مه گُفت، ”اینه، تو شکامتو موشی و یگ باچه د دنیا میری. پس فکر خو ره بگیری که شراب انگور و شراب های دیگه وچی نکنی و هیچ چیز نجس نخوری، چراکه او باچه از روز تولد تا روز مردون خو بلده خُدا نذری آسته.“

۸ اوخته مانوَح د پیش خُداوند دعا کده گُفت: ”آی خُداوند، خواهش موم که امو مردِ خدا ره که ری کددی، بیل که بسم پیش مو بییه و دز مو یاد بدیه که اولادی ره که د دنیا مییه، چی رقم تریه کنی.“ ۹ پس خُدا آوازِ مانوَح ره شنید و ملایکه خُدا بسم د پیش خاتو آمد غیتیکه او د زمینا بُود، لیکن شوی شی مانوَح قد ازو نبُود. ۱۰ اوخته خاتو د زودی دویده رفت و د شوی خو گُفت: ”امو مرد که د امزو روز پیش مه آمد، بسم بلده مه ظاهر شده.“ ۱۱ مانوَح باله شد و از پشتِ خاتون

خو ریی شُد و دَ پیشِ امزو مرد آمدہ دزو گُفت: ”آیا تُو امو مرد اُستی که قد امزی خاتو توره گُفتی؟“ او گُفت: ”ما اُستم.“^{۱۲} اوخته مانوح گُفت: ”وختیکه توره تُو پوره شُد، امی باچه چی رقم تریبه شنه و چی کارا ره انجام بدیه؟“^{۱۳} ملایکه خُداوند دَ مانوح گُفت: ”چیزای ره که دمزی خاتو گُفتم، از پگ ازوا پرهیز کنه.“^{۱۴} او هر چیزی ره که از تاک انگور دَ دست مییه نخوره و شراب انگور و شراب دیگه وُچی نکنه و هیچ چیز نجس نخوره؛ و تمام چیزای ره که دزو امر کدیم، دَ جای بیره.“

^{۱۵} مانوح بسم دَ ملایکه خُداوند گُفت: ”لُطفاً معطل کُو تا بلده تُو یگ بُزغله ره پُخته کنی.“^{۱۶} ملایکه خُداوند دَ مانوح گُفت: ”اگه مره معطل ام کنی، ما نان تُو ره نمُوخورم؛ لیکن اگه قُربانی سوختنی تقدیم مونی او ره دَ خُداوند تقدیم کُو.“ چُون مانوح نمُو فامید که او ملایکه خُداوند اُسته.^{۱۷} اوخته مانوح دَ ملایکه خُداوند گُفت: ”نام تُو چی اُسته، تا دَ وختیکه توره تُو پوره شُد، تُو ره احترام-و-ستایش کنی؟“^{۱۸} ملایکه خُداوند دزو گُفت: ”چرا نام مره پُرسان مونی؟ نام مه غدر عجیب اُسته.“

^{۱۹} پس مانوح بُزغله ره قد هدیه غله-و-دانه گُرفت و دَ بله سنگ دَ خُداوند تقدیم کد؛ دَ حالیکه مانوح و خاتون شی توخ مُوكد، یگ کارِ عجیب رُخ دد: ^{۲۰} امی که اَلنگه آتش از قُربانگاه سُون اُسمو باله شُد، ملایکه خُداوند ام دَ اَلنگه آتش قُربانگاه باله رفت. مانوح و خاتون شی امی ره دیده رُوی دَ خاک اُفتد.^{۲۱} ملایکه خُداوند دیگه دَ مانوح و خاتون شی ظاهر نشُد. پس مانوح فامید که او ملایکه خُداوند بُود.^{۲۲} اوخته مانوح دَ خاتون خو گُفت: ”مو حتماً مُومری، چراکه خُدا ره دیدی!“^{۲۳} لیکن خاتون شی دزو گُفت: ”اگه خُداوند میخاست که مو ره بُکُشه، قُربانی سوختنی و هدیه غله-و-دانه ره از دست مو قبول نمُوكد و پگ امزی چیزا ره دز مو نشو نمیدد و دَ امزی زمان مو ره امزی تورا باخبر نمُوكد.“

۲۴ پس او خاتو یگ باچه د دنیا اورد و او ره شمشون نام ایشته. باچه کته شد و خداوند او ره برکت دد. ۲۵ وختیکه امو باچه د محنه- دان د مینکل صرعه و اشتاؤل بود، روح خداوند شروع د حرکت ددون ازو کد.

توی شمشون

۱۴ یگ روز شمشون تاه شده د تمنه رفت و د اونجی یگ دختر ره د مینکل خاتونوی فلسطینی دید. ۲ اوخته او آمد و د آته و آبه خو نقل کده گفت: "ما یگ دختر ره د مینکل خاتونوی فلسطینی دیدم؛ آلی بورید و او ره بلده مه بگیری تا خاتون مه شنه." ۳ لیکن آته و آبه شی دزو گفت: "آیا د مینکل دخترن برارون اسرائیلی تو و د مینکل تمام قوم مو یگ دختر ام نیسته که تو رفته از فلسطینیای ناختنه خاتو میگیری؟" شمشون د آته خو گفت: "اونمو ره دز مه بگیر، چون او د نظر مه خوش خورده." ۴ آته و آبه شی نموفامید که ای از طرف خداوند آسته تا د خلاف فلسطینیا یگ بانه پیدا کنه، چون د امزو غیت فلسطینیا د بله اسرائیل حکمرانی موکد.

۵ پس شمشون قد آته و آبه خو تاه شده د تمنه رفت. وختیکه اونا د باغ های انگور تمنه رسید، بے بلغه یگ شیر جوان د بله ازو غر زده آمد. ۶ اوخته روح خداوند د بله ازو قرار گرفت و او رفته شیر ره قد دست خالی دو پاره کد، رقمیکه یگ بزغله ره پاره کنی. لیکن وختی پس آمد او د آته و آبه خو د باره کاری که کده بود، چیز نگفت. ۷ بعد ازو شمشون تاه رفت و قد امزو خاتو توره گفت و او د نظر شمشون کلو خوش خورد. ۸ چند وخت بعد غیتیکه شمشون پس مورفت تا قد ازو توی کنه، او از راه تاو خورد تا لاش شیر ره بنگره، دید که یگ خیل زمبور و شانه های عسل د لاش شیر بود. ۹ او عسل ره قد دست خو کنده رفت و د غیت رفتو خورده مورفت؛ وختیکه د پیش آته و آبه خو رسید، بلده ازوا ام دد و اونا ام خورد. لیکن دزوا نگفت که عسل ره از لاش شیر کندد.

۱۰ اوخته آته شمشون بلده خاستگاری امزو دختر رفت و شمشون د اونجی یگ مهمانی ترتیب دد، چون جوانا رواج دشت که امی کار ره کنه. ۱۱ وختی فلسطینیا او ره دید که قد شی کس نییه، اونا سی شاه-بالا انتخاب کد تا قد ازو بشه. ۱۲ و شمشون دزوا گُفت: ”ما بلده شمو یگ چیستان موگیم، اگه د دورون هفت روز مهمانی جواب شی ره پیدا کنید و او ره بلده مه بگید، ما بلده شمو سی رخت کتانی و سی جوړه کالا میدیم. ۱۳ لیکن اگه بلده مه گُفته ننتسید، اوخته شمو سی رخت کتانی و سی جوړه کالا دز مه بدید.“ اونا دزو گُفت: ”چیستان خو ره دز مو بگی تا مو بشنوی.“ ۱۴ پس او دزوا گُفت:

”از خورنده خوراک حاصل شد،

و از زورآور چیز شیرین د دست آمد.“

اونا تا سه روز جواب چیستان ره پیدا ننتست.

۱۵ اوخته اونا د روز چارم د خاتون شمشون گُفت: ”شوی خو ره مَلَم کو تا جواب چیستان خو ره دز مو بگیه، اگه نه، تو و خانه آته تو ره د آتش در میدی. آیا شمو مو ره د اینجی مهمو کدید تا مو ره غارت کنید؟“

۱۶ پس خاتون شمشون د پیش ازو چخرا کده گُفت: ”واقعاً که تو از مه بد مویری و مره دوست ندری! تو د باچه گون قومای مه یگ چیستان گُفته و جواب شی ره دز مه بیان نکدی.“ شمشون دزو گُفت: ”توخ کو، ما حتی د آته و آبه خو نگفتیم، آیا دز تو بگیم؟“ ۱۷ او تا آخر روز هفتم که مهمانی ازوا ختم موشد د پیش شمشون چخرا کد؛ و ازی که د روز هفتم شمشون ره غدر شله شد او دزو بیان کد و او جواب چیستان ره د باچه گون قومای خو گُفت. ۱۸ پس د روز هفتم مردای شار پیش از آفتو شستو دزو گُفت:

”چی از عسل کده شیرین تر آسته؟

و کی از شیر کده زور آورتر؟“

شمشون دزوا گُفت:

”اگه قد جونه گاو خود مه قلبه نموکدید،

چیستان مره پیدا کده نمی تنستید.“

^{۱۹} اوخته روح خداوند د بله شمشون قرار گرفت و او د اشقلون رفته سی نفر از مردم امزو جای ره کشت و مال های ازوا ره گرفت و کالا ها ره د کسای دد که چیستان ره بیان کدد. او قد قار کلو پس د خانه آته خو رفت. ^{۲۰} و خاتون شمشون د یگ شاه-بالای شی دده شد که د دورون مهمانی قد شی قتی بود.

انتقام گرفتون شمشون از فلسطینیا

۱۵ بعد از یگ مدت زمان، شمشون د وخت گندم درو یگ بزغله ره گرفته د دیدون خاتون خو رفت. او گُفت: ”ما د پیش خاتون خو د اتاق شی مورم.“ لیکن آته خاتون شی نه ایشت که داخل شنه. ^۲ آته خاتون شی گُفت: ”ما فکر کدم که تو ازو بیخی بدبر شدی، امزی خاطر ما او ره د شاه-بالای تو ددم. آیا خوار ریزه شی ازو کده خوبتر نییه؟ پس او ره د عوض ازو بگیر.“ ^۳ شمشون دزوا گُفت: ”ایمدفعه گناه مه نییه، حتی اگه د فلسطینیا ضرر ام برسئم.“ ^۴ پس شمشون رفته سه صد شغال ره گرفت و مشعل ها ام تهیه کد. اوخته شغال ها ره جوره جوره، دم د دم بسته کد؛ و د مینکل دم های هر جوره یگ مشعل ره سخت کد. ^۵ بعد ازو مشعل ها ره آتش زد و شغال ها ره د کشت های فلسطینیا ایله کد و قوده ها، کشت ها، انگور باغ ها و باغ های زیتون ره سوختند. ^۶ اوخته فلسطینیا گُفت:

”کی امی کار ره کده؟“ مردُم گُفت: ”شَمشون دامادِ امزُو نفرِ تَمنی، چراکه اُو خاتون شی ره گِرِفته و دَ رفیق شی دَده.“ پس فَلَسطینیا اَمَد و اُمُو خاتو ره قد آتِه شی دَ آتِش دَر دَد. ^۷ و شَمشون دَزوا گُفت: ”ازی که شُمُو امی رقم رفتار کدِید، تا از شُمُو اِنْتِقام نَگیرم، آرام نَمیشِیم.“ ^۸ پس شَمشون اونا ره یگ ضَرِبِه کمرشِکَن زَد و غَدَر کُشتار کد. بعد ازو رفته دَ غارِ قاده عیظام شِشت.

^۹ اوخته فَلَسطینیا باله اَمده دَ یهودا خیمه زَد و دَ لِحی تیت شُد. ^{۱۰} و مردای یهودا دَزوا گُفت: ”چرا دَ خِلاف مو اَمدید؟“ اونا گُفت: ”مو اَمدے تا شَمشون ره دِستگیر کنی و اُمُو کار ره دَ حق اَزو کنی که اُو دَ حق ازمو کده.“ ^{۱۱} اوخته سه هزار نفر از یهودا دَ غارِ قاده عیظام رفت و دَ شَمشون گُفت: ”آیا نَمُو فامیدی که فَلَسطینیا دَ بله مو حُکمرانی مونه؟ پس چرا ای کار ره دَ حق ازمو کدی؟“ شَمشون دَ جواب اَزوا گُفت: ”اُمُو کار ره که اونا دَ حق ازمه کد، اُمُو کار ره ما دَ حق اَزوا کدم.“ ^{۱۲} و اونا دَزو گُفت: ”مو اَمدے که تُو ره بسته کده دَ دِست فَلَسطینیا تسلیم کنی.“ شَمشون دَ جواب اَزوا گُفت: ”دَز مه قَسَم بُخوَرِید که خودون شُمُو دَ بله مه حَمَله نَموید.“ ^{۱۳} اونا دَز شی گُفت: ”نَمونی، فقط تُو ره بسته کده دَ دِست اَزوا تسلیم مونی. مُطمئن بَش مو تُو ره نَمو کُشی.“ پس اُو ره قد دُو ریسپون نو بسته کد و از غارِ قاده بَرُو اُورد. ^{۱۴} وختیکه اُو دَ لِحی رسید، فَلَسطینیا چیغ-و-شور کده سُون اَزو اَمَد؛ دَ امزُو غیت روح خُداوند دَ بله اَزو قرار گِرِفت و ریسپونای که دَ بازو های شی بُود رقم کتان آتِش خورده اَلّی جور شُد و اُمُو بنداها از دِستای شی اُفتَد. ^{۱۵} اوخته اُو یگ پیچه-کَلِه تازه اُلاغ ره دید و دِست خُو ره دِراز کده اُو ره گِرِفت و قد اَزو یگ هزار نفر ره کُشت. ^{۱۶} و شَمشون گُفت:

”قد یگ پیچه-کَلِه اُلاغ

از کُشته پُشته جور کدم،

قد یگ پیچه- کله الاغ

هزار نفر ره کُشتُم.

^{۱۷} وختیکه از توره گفتو خلاص شد، پیچه- کله ره از دست خو اندخت و امو جای ره رمت- لحي نام کد.

^{۱۸} د امزو غیت او غدر تُشنه شُد، پس او د پیش خداوند دعا کده گُفت: ”تو پیروزی بزرگ ره د وسیله دست خدمتگار خو نصیب کدی. آیا آلی باید از تُسنگی بمرم و د دست مردمای ناختنه بُفتم؟“ ^{۱۹} اوخته خدا یگ جای غوج ره که د لحي بود شکاف کد و ازونجی او بر شد. وختیکه شمشون او وچی کد، جان شی تازه شد و دم شی پس آمد. امزی خاطر اونجی ره عین- حقوری نام کد که تا امروز د لحي آسته. ^{۲۰} و شمشون د زمان فلسطینیا مدت بیست سال بنی اسرائیل ره رهبری کد.

شمشون د غزه

^{۱۶} شمشون د غزه رفت و د اونجی یگ خاتون فاحشه ره دیده قد ازو خاو کد. ^۲ و د مردم غزه گفته شد که، ”شمشون د اینجی آمده.“ پس اونا امو جای ره محاصره کد و تمام شاو د نزدیک درگه شار بلده شی کمین گرفت. اونا تمام شاو خودون ره آرام گرفته گُفت: ”د وخت روشنی صبح او ره موکشی.“ ^۳ لیکن شمشون تا نیم شاو د اونجی خاو کد و نیم شاو باله شده پله های درگه شار ره قد دو بازو و پشت بند شی کند و د شانه خو باله کده د بله کوهی که روی د روی حبرون بود، برد.

^۴ بعد امزی واقعه شمشون د دره سورق عاشق یگ خاتو شد که نام شی دلیله بود. ^۵ و حکمرانای فلسطینیا د پیش امزو خاتو آمده دزو گُفت: ”او ره مَلَم کده از

شی گپ بگير که قوتِ غدرِ کلوی شی دَ چیزخیل آسته و چی رقم مو میتنی دَ بله ازو زور شنی تا او ره بسته کده خار- و- ذلیل کنی؛ و هر کدم مو یازده صد مثقال نقره بلده تو میدی.“^۶ پس دلیله دَ شمشون گفت: ”آلی جو، دز مه بگی که قوتِ غدرِ کلوی تو دَ چیزخیل آسته و چی رقم یگو کس میتنه تو ره بسته کده خار- و- ذلیل کنه؟“^۷ شمشون دزو گفت: ”اگه مره قد هفت سنگیر تر و تازه که خشک نشده بشه بسته کنه، ما ضعیف موشم و رقم پگ مردمای دیگه جور موشم.“^۸ اوخته حکمرانای فلسطینیا هفت مونیج تر- و- تازه ره که خشک نشد، دَ دلیله آورد و او شمشون ره قد ازوا بسته کد.^۹ و چند نفر ازوا دَ خانه ازو دَ یگ اُتاق دَ کمین بود، اوخته دلیله دزو گفت: ”شمشون، فلسطینیا دَ جان تو امد!“ او دستی سنگیرا ره منٹی کد، رقمی که چوغ آتش- خورده منٹی موشه. پس راز قوتِ ازو پیدا نشد.

^{۱۰} اوخته دلیله دَ شمشون گفت: ”آینه، تو مره ریشخند کدی و دز مه دروغ گُفتی؛ پس آلی دز مه بگی که قد چیزخیل یگو کس میتنه تو ره بسته کنه؟“^{۱۱} شمشون دزو گفت: ”اگه مره قد ریسپونای نو که از شی هیچ کار گرفته نشده بشه، بسته کنه، ما ضعیف موشم و رقم مردمای دیگه جور موشم.“^{۱۲} پس دلیله ریسپونای نو ره گرفته او ره قد ازوا بسته کد و دزو گفت: ”شمشون، فلسطینیا دَ جان تو امد!“ دَ امزو غیت چند نفر دَ اُتاق دَ کمین بود. شمشون ریسپونا ره از بازو های خو رقمِ تار آلی منٹی کد.^{۱۳} دلیله بسم دَ شمشون گفت: ”تا آلی ره تو مره ریشخند کدی و دز مه دروغ گُفتی. دز مه بگی که قد چیزخیل یگو کس میتنه تو ره بسته کنه؟“ شمشون دزو گفت: ”اگه هر هفت غنچه موی سر مره قد چوغ ببافی [و قد میخ دَ کارگاه سخت کنی، ما ضعیف موشم و رقم مردمای دیگه جور موشم.“^{۱۴} پس وختیکه شمشون خاو کد، دلیله هفت غنچه موی سر شی ره گرفته قد چوغ بافت] و قد میخ سخت کد. اوخته دزو گفت: ”شمشون، فلسطینیا دَ جان تو امد!“ شمشون از خاو باله شد و میخ و کارگاه و چوغ ره کند.

^{۱۵} و دلیله دَزُو گُفت: ”چَطور مِیتنی بُگی که، ’تُو ره دوست دَرُم، دَ حالیکه دِل تُو قد از مه نییه؟ تا آلی ره سه دفعه مره ریشخند کدے و دز مه نگفتے که راز قوتِ کَلوی تُو دَ چیزخیل آسته.“ ^{۱۶} ازی که دلیله او ره هر روز قد تورای خُو زیر فشار میورد و شله موشد، او ره دَ مرگ رسندد. ^{۱۷} پس او هر چیزی که دَ دِل خُو دشت دَزُو بیان کد و دَزُو گُفت: ”تیغ هرگز دَ سر مه نخورده، چراکه ما از رحمِ آبه خُو بلده خُداوند نذری شدیم. اگه سر مه کل شنه، قوت مه از مه موره و رقم مردمای دیگه جور موشم.“

^{۱۸} وختی دلیله دید که شمشون هر چیزی که دَ دِل شی بود، دَزُو گُفت، او نفر ری کده حکمرانای فلسطینیا ره طلب کد و دزوا گُفت: ”ایمدفعه ام بیید، چون هر چیزی که دَ دِل خُو دشت دز مه گُفت.“ پس حکمرانای فلسطینیا دَ پیش ازو آمد و نقره ره قد خُو گرفته اورد. ^{۱۹} اوخته دلیله شمشون ره دَ بله زانوی خُو خاوالجی کد و یگو کس ره کوی کده هر هفت غنچه موی سر شی ره تراش کد. دَ امزی رقم او ذلیل کدون شمشون ره شروع کد و قوت شی ازو رفت. ^{۲۰} اوخته دلیله گُفت: ”شمشون، فلسطینیا دَ جان تُو آمد!“ شمشون از خاو باله شد و قد خود خُو گُفت: ”رقم دفعه های پیش باله شده دَ یگ تکان خود ره خلاص مونم.“ لیکن او نموفامید که خُداوند او ره ایله کده. ^{۲۱} پس فلسطینیا او ره گرفتار کده چیمای شی بر کد. بعد ازو او ره قد خُو دَ غزه برده دَ زنجیرای برونزی بسته کد و او دَ بندی خانه غله دستاس موكد. ^{۲۲} لیکن موی سر شی بعد از تراش شدو دوباره دَ آمدو شروع کد.

مرگِ شمشون

^{۲۳} اوخته حکمرانای فلسطینیا جم شد تا یگ قربانی کته بلده خُداى خُو داگون تقدیم کنه و جشن بگیره، چون اونا موگُفت: ”خُداى مو دشمنون مو شمشون ره دَ دست مو تسلیم کده.“ ^{۲۴} وختی مردم شمشون ره دید، اونا خُداى خُو ره ستایش

کده گُفت:

”خُدای مو دُشمون مو ره د دست مو تسلیم کده،

کسی ره که سرزمین مو ره بیرو کد و غدر مو ره کُشت.“

^{۲۵} وختیکه دل ازوا خوشحال شد، اونا گُفت: ”شمشون ره کوی کنید که ساعت مو ره تیر کنه.“ پس اونا شمشون ره از بندی خانه بُرو اُورد و او ساعت ازوا ره تیر کد. اوخته اونا او ره د مینکل دُو ستون تی چت ایستلجی کد؛ ^{۲۶} و شمشون د نفری که دست ازو ره گرفتد، گُفت: ”مره بیل تا د ستون های که خانه د بِلِه ازوا ایسته یه دست بزئم و د بِلِه ازوا تکیه کنم.“ ^{۲۷} خانه پر از مردا و خاتونو بود؛ پگ حکمرانای فلسطینیا د منِه ازو بود و تقریباً سه هزار مرد و خاتو د بِلِه بام شِشْتد که ساعت تیری شمشون ره توح موكد.

^{۲۸} اوخته شمشون د پیش خداوند دعا کده گُفت: ”ای خداوند-خدا، مره د یاد خو بیر؛ ای خدا، فقط یگ دفعه دیگه مره قوت بدی تا قد یگ حرکت انتقام دُو چیم خو ره از فلسطینیا بگیرم.“ ^{۲۹} و شمشون دُو ستون مینکل خانه ره که خانه د بِلِه ازوا ایسته بود پیدا کد، دست راست خو ره د بِلِه یگ شی و دست چپ خو ره د بِلِه دیگه شی قرار دد و د بِلِه ازوا لنگر اندخت. ^{۳۰} و شمشون گُفت: ”بیل که قد فلسطینیا بمرم!“ اوخته قد تمام قوت خو ستونا ره تیله دد و خانه د بِلِه حکمرانا و تمام مردمی که د منِه شی بود، چپه شد. پس کسای ره که شمشون د غیت مردون خو کُشت، کلوتر از کسای بود که د دورون زندگی خو کُشتد. ^{۳۱} اوخته برارون شی و پگ خانوار آته شی آمد و او ره برده د قبر آته شی مانوح که د مینکل صرعه و اشتاؤل بود، دفن کد. شمشون مدت بیست سال بنی اسرائیل ره رهبری کد.

بُتِ مِیْکَا

۱۷ دَ امزُو زمان یگ آدم دَ کوهستونِ اِفرایم بُود که مِیْکَا نام دَشت. ^۲ اُو دَ آبه خُو گُفت: ”اُمُو یازده صد مِثقال نُقره که از پیش تُو بُرده شد، تُو بُردنی شی ره نالت کدی و توره خُو ره دَ گوشِ ازمه ام رَسندی. اینه، اُمُو نُقره دَ پیشِ ازمه آسته؛ ما اُو ره گِرفْتیم.“ آبه شی گُفت: ”خداوند باچه مره برکت بديه.“ ^۳ اوخته اُو اُمُو یازده صد مِثقال نُقره ره دَ آبه خُو پس دَد و آبه شی گُفت: ”ما امی نُقره ره کاملاً دَ خداوند وَقْفِ مُونم و از دِستِ خُو بلده باچه خُو مِیدم تا یگ بُتِ تراش شده و یگ بُتِ ریختنده شده جور کنه. آلی ما ای ره دَز تُو پس مِیدیم.“ ^۴ پس وختی اُو نُقره ره دَ آبه خُو پس دَد، آبه شی دُو صد مِثقال نُقره ره گِرفته دَ زرگر دَد و اُو یگ بُتِ تراش شده و یگ بُتِ ریختنده شده جور کد؛ و اونا دَ خانه مِیْکَا ایشته شد. ^۵ امی آدم مِیْکَا، یگ بُتخانه دَشت؛ اُو یگ ایفود و چند بُت جور کد که دَ خانه پرستش موشد و یکی از باچه های خُو ره تعیین کد تا پیشوای شی شنه. ^۶ دَ امزُو زمان اسرائیل پادشاه ندشت و هر کس هر چیز که دَ نظر شی خوب معلوم موشد، انجام مِیدد.

^۷ دَ امزُو غیت یگ جوان از بیت-لحمِ یهودا دَ مینکلِ طایفه یهودا زندگی موکد و اُو یگ لاوی بُود. ^۸ اُمُو آدم از شارِ بیت-لحمِ یهودا بُر شده حرکت کد تا یگو جای ره پیدا کنه و دَ اُمونجی جای-د-جای شنه. اُو آمده آمده دَ کوهستونِ اِفرایم دَ خانه مِیْکَا رَسید. ^۹ مِیْکَا دَزُو گُفت: ”از کجا آمده؟“ اُو دَ جواب شی گُفت: ”ما لاوی اَسْتُم و از بیت-لحمِ یهودا اَمَدیم؛ ما امی رقم مورم تا یگو جای ره پیدا کُنم و دَ اُونجی جای-د-جای شَنم.“ ^{۱۰} اوخته مِیْکَا دَزُو گُفت: ”پیشِ ازمه بَمَن و بلده مه آته و پیشوا بَش و ما دَز تُو هر سال ده مِثقال نُقره مِیدیم و کالا و خرج-و-خوراک تُو ام دَ گردونِ ازمه بَشه.“ و اُمُو لاوی قبول کد. ^{۱۱} اَرَمی، اُمُو لاوی راضی شد که قد ازو بَمَنه و مِیْکَا قد امزُو جوان مِثلِ یکی از باچه های خُو رفتار موکد. ^{۱۲} پس مِیْکَا اُمُو لاوی ره تعیین کد و اُمُو جوان پیشوای ازو شد و دَ خانه

شی بُود. ^{۱۳} اوخته میکا گُفت: ”آلی یقین دَرُم که خُداوند دَ حق مه خُوبی مُونه، چراکه یگ لای پيشوای مه شُده.“

جای-د-جای شُدونِ طایفه دان دَ لایش

۱۸ ^۱ دَ امزُو زَمَانِ اسرَائیل پادشاه نَدَشْت. و دَ امزُو روزا طایفه دان بَلدِه خُو مُلک مُوِپالید تا دَ اُونجی جای-د-جای شُنه، چُون تا امزُو غیت هیچ مُلک دَ مینکل طایفه های اسرَائیل بَلدِه ازوا نرسیدد. ^۲ پس اولادِه دان پَنج نفر ره از تمام طایفه خُو که مردای دِلاور بُود از صُرعه و اِشتائول رَبی کد تا دَ باره سرزمینی که پيدا کُدد جاسوسی و تحقیق کنه؛ و دَزوا گُفت: ”بورید و دَ باره امزُو سرزمی تحقیق کنید.“ اوخته اونا دَ کوهستون اِفرایم دَ خانه میکا اَمَد و دَ اُمونجی شِشت. ^۳ دَ غیتیکه اونا دَ پالوی خانه میکا بُود، آوازِ جوانِ لای ره شِنخت؛ پس اونا دَ اُونجی رفت و دَزو گُفت: ”کی تُو ره دَ اینجی اُورده؟ دَ اینجی چی مُونی و کار تُو دَ اینجی چی اَسته؟“ ^۴ او دَزوا گُفت: ”میکا فلان فلان کارا ره بَلدِه مه کده و مره کرا کده و ما پیشوای ازو شُدیم.“ ^۵ اوخته اونا دَزو گُفت: ”از خُدا پُرسان کُو تا مو بدنی که آیا دَ امزی راهِ که موری کامیاب موشی یا نه؟“ ^۶ پیشوا دَ جوابِ ازوا گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورید. دَ راهی که شُمو مورید دَ زیرِ نظرِ خُداوند اَسته.“

^۷ پس امو پَنج نفر رَبی شُده دَ لایش اَمَد، اونا مردُم ره دید که دَ اُونجی دَ صلح-و-اَمْنیتِ زندگی مُونه و رقمِ صیدونیا دَ آرامش و اَمْنیت اَسته. دَ او سرزمی هیچ آزار دِهنده نَبُود که اونا ره آزار-و-اَذیت کنه؛ و اونا از صیدونیا دُور بُود و دَ کس کار-و-غَرَض نَدَشْت. ^۸ وختیکه اونا دَ صُرعه و اِشتائول پیشِ برارون خُو پس اَمَد، برارو ازوا پُرسان کده گُفت: ”چی خبر اُورید؟“ ^۹ اونا گُفت: ”باله شُنید که دَ بَله ازوا حَمله کنی، چُون مو امو سرزمی ره دیدی، غدر یگ سرزمینِ خُوب اَسته. شُمو آرام شِشتید؛ معطل نکنید، بلکه رفته داخلِ شُنید و امو سرزمی ره تَصَرُف کنید. ^{۱۰} وختیکه بورید، شُمو یگ مردُمِ آرام و سرزمینِ غدر پراخ ره

مینگرید. خُدا اُو ره دَ دِسْتِ اَز شُمُو تَسْلِيمِ كَدِه و اُو مِنْطِقَه اَسْتِه كه از هر چيز كه دَ رُوى زَمِي پَيِدا مَوْشِه هِيچ چيز كَمَبُود نَدَرِه.

^{۱۱} پَس شَشْ صَد نَفَر از طَايِفَه دَان قَد سَلَاح هَاي جَنْگِي مُسَلَح شُد و از صُرْعِه و اِسْتَاوِل حَرَكْت كَدِه ^{۱۲} بَالِه رَفْت و دَ قَرِيْت-يَعَارِيْم دَ يَهُودَا خِيْمِه زَد. اَمْزِي خَاطِر اَمُو جَاي رِه تَا اِمْرُوز مَحْنِه-دَان مَوْگِيَه كِه دَ غَرَبِ قَرِيْت-يَعَارِيْم اَسْتِه. ^{۱۳} اَز وُنْجِي اُونَا دَ كَوْهَسْتُونِ اِفْرَايْمِ تِير شُد و دَ خَاْنِه مِيكََا رَفْت.

^{۱۴} اَمُو پَنَج نَفَر كِه بَلَدِه جَا سُوْسِي سِرْزَمِيْنِ لَايِش رَفْتُد، دَ بَرَارُون خُو كُفْت: ”آيَا مِيْدَنِيْد كِه دَ مَنِه اَمْزِي خَاْنِه هَا اَيْفُود و بُت هَاي كِه دَ خَاْنِه پَرَسْتِش مَوْشِه و جُود دَرِه، بُت تَرَاش شُدِه و بُت رِيخْتَنَدِه شُدِه؟ پَس آلي شُمُو مَوْفَا مِيْد كِه چي كَار كَنِيْد.“ ^{۱۵} اَوْخْتِه اُونَا تَاو خُورْدِه دَ خَاْنِه جَوَانِ لَاوِي كِه دَ خَاْنِه مِيكََا بُوْد اَمَد و قَد اَز و اِحْوَال پُرْسِي كَد. ^{۱۶} و اَمُو شَشْ صَد مَرْد كِه قَد سَلَاح هَاي جَنْگِي مُسَلَح شُدُد و از اَوْلَادِه دَان بُوْد، دَ دَانِ دَرِگِه اَيْسْتِه بُوْد. ^{۱۷} اَوْخْتِه اَمُو پَنَج نَفَر كِه بَلَدِه جَا سُوْسِي سِرْزَمِيْنِ لَايِش رَفْتُد، دَاخِل شُد و بُت تَرَاش شُدِه، اَيْفُود، بُت رِيخْتَنَدِه شُدِه و بُت هَاي دِيگِه رِه كِه دَ خَاْنِه پَرَسْتِش مَوْشُد كَرِفْت؛ و پِيْشُوا قَد شَشْ صَد مَرْد كِه قَد سَلَاح هَاي جَنْگِي مُسَلَح شُدُد، دَ دَانِ دَرِگِه اَيْسْتِه بُوْد. ^{۱۸} و خْتِيكِه اُونَا دَ خَاْنِه مِيكََا دَاخِل شُد و بُت تَرَاش شُدِه، اَيْفُود، بُت رِيخْتَنَدِه شُدِه و بُت هَاي دِيگِه رِه كِه دَ خَاْنِه پَرَسْتِش مَوْشُد كَرِفْت، پِيْشُوا دَزُوا كُفْت: ”چيز كَار مُونِيْد؟“ ^{۱۹} اُونَا دَزُو كُفْت: ”چُپ بَش! دِسْت خُو رِه دَ دَان خُو بَكِيْر و قَد اَز مُو اَمَدِه آتِه و پِيْشُواي مَوْ بَش. كُدَم شِي خُو بَتَر اَسْتِه، اِي كِه پِيْشُواي خَاْنِه يَك نَفَر بَشِي يَا اِي كِه پِيْشُواي يَك طَايِفِه و اَوْلَادِ بَابِه دَ اِسْرَائِيلِ بَشِي؟“ ^{۲۰} اَوْخْتِه دِلِ پِيْشُوا خُوش شُد و اُو اَيْفُود، بُت هَاي رِه كِه دَ خَاْنِه پَرَسْتِش مَوْشُد و بُت تَرَاش شُدِه رِه كَرِفْت و قَد اَمْزُو مَرْدَا قَتِي رَفْت.

^{۲۱} پَس اُونَا تَاو خُورْدِه رِي شُد و بَجَكِيچَا، چَارپَايَا و مَال-و-اَسْبَاب رِه پِيْش

رُوی خُو قرار دَد. ^{۲۲} وختیکه اونا از خانه میکا دُور رفت، مَرَدای که دَ خانه های گرد-و-بَرِ خانه میکا بُود جم شد و خود ره دَ اولادِه دان رَسند ^{۲۳} و دَ بَله ازوا چیغ زد که ایسته شنه؛ و اولادِه دان رُوی خُو ره تاو دده دَ میکا گُفت: ”چی گپ شُدِه که تُو نفرا ره جم کده اُردی؟“ ^{۲۴} میکا گُفت: ”خُدايون مَره که جور کده بُودُم قد پیشوا گِرِفته رفتید، دیگه بلده مه چی باقی منده؟ هنوز ام مُوگید: ’چی گپ شُدِه؟‘“ ^{۲۵} اولادِه دان دَزو گُفت: ”بِهتر آسته که آواز تُو دَ مینکل مو شِنیده نشنه؛ اگه نه، مَرَدای تَندخوی مو دَ بَله تُو حمله مونه و تُو و خانوار تُو جان های خُو ره از دست میدید.“ ^{۲۶} و اولادِه دان دَ راه خُو ری شُدِه رفت. وختی میکا دید که اونا ازو کده غدر قوی یه، اُو تاو خورده پس دَ خانه خُو رفت.

^{۲۷} پس اونا چیزی ره که میکا جور کدُ و پیشوای ره که دَزو تعلق دشت گِرِفت و دَ لایش دَ بَله قومی امد که دَ آرامش و اَمْنیت بُود و اونا ره قد دم شمشیر زده شار ره دَ آتش سوختند. ^{۲۸} دَ اُونجی هیچ نجات دهنده نَبُود، چراکه مردم لایش از صیدون دُور بُود و قد هیچ مردم دیگه کار-و-غرض ندشت. امو شار دَ دره بُود که مربوط بیت-رحوب مُوشُد. اولادِه دان شار ره دُوباره آباد کد و دَزو جای-د-جای شُد. ^{۲۹} اونا امو شار ره دان نام کد؛ نام بابه کلون ازوا دان بُود که بلده اسرائیل زیده شُد. مگم نام سابق امزو شار لایش بُود. ^{۳۰} اوخته اولادِه دان امو بُت تراش شُدِه ره بلده خُو دَ یگ جای قرار دَد و یوناتان اولادِه جرشوم باچه موسی قد باچه های خُو تا زمان اسیر شُدون باشنده های سرزمی، پیشوای اولادِه دان بُود. ^{۳۱} پس اونا بُت تراش شُدِه میکا ره که اُو جور کدُ بلده خُو برقرار نگاه کد و تا زمانی که خانه خدا دَ شیلوه بُود، برقرار بُود.

مردِ لاوی و خاتون شی

۱۹ دَ امزو زمان که اسرائیل پادشاه ندشت، یگ مردِ لاوی دَ یگ گوشه کوهستون افرایم زندگی مُوكد. اُو از بیت-لحم یهودا بلده خُو یگ کنیز گِرِفته اُو

ره خاتو کد. ^۲ لیکن کنیز شی قد ازو بے وفایی کد و از پیش ازو دَ خانه آته خو دَ بیت- لحم یهودا رفت و مدت چار ماه دَ اونجی مند. ^۳ اوخته شوی شی باله شده از پشت ازو رفت تا او ره دل- آسا کده پس بیره؛ غلام شی و دو الاغ ازو قد شی قتی بود. وختی امو خاتو او ره دَ خانه آته خو بُرد، آته خاتو او ره دید و قد خوشی از او پذیرایی کد. ^۴ خسر ازو، یعنی آته خاتو او ره شله شد که دَ اونجی بُمنه. پس او مدت سه روز دَ پیش ازو مند و خورده و وچی کده دَ اونجی ششت.

^۵ دَ روز چارم اونا صباح گاه باله شد و او آماده شد که حرکت کنه، لیکن آته خاتو دَ داماد خو گفت: ”بلده قوت دل خو یگ لغمه نان بخور و بعد ازو میتنی که بوری.“ ^۶ پس هر دوی شی یگجای شسته خورد و وچی کد؛ و آته خاتو دَ امزو آدم گفت: ”لطفاً امشاو ام بشی و بیل که دل تو خوش شنه.“ ^۷ وختی امو آدم باله شد که حرکت کنه، خسر شی او ره شله شد و او یگ شاو دیگه ام دَ اونجی مند. ^۸ دَ روز پنجم او صباح گاه باله شد که حرکت کنه، آته خاتو بسم گفت: ”بلده قوت دل خو یگو چیز بخور و تا دیگری روز معطل کو.“ پس اونا هر دوی شی شسته خورد. ^۹ و غیتیکه امو آدم قد خاتو و غلام خو باله شد که حرکت کنه، خسر شی یعنی آته خاتو دزو گفت: ”توخ کو، روز تیر شده و نزدیک شام آسته، شاو قرار بشی. اینه، روز دَ خلاص شدوی، شاو ره دَ امینجی تیر کو و بیل که دل تو خوش بشه. بعد ازو صباح گاه باله شده حرکت کو و خانه خو بورو.“ ^{۱۰} لیکن امو آدم قبول نکد که شاو بشینه؛ پس او باله شده حرکت کد و روی دَ روی یبوس یعنی اورشلیم رسید، دو الاغ پالون شده و کنیز شی ام قد ازو قتی بود.

^{۱۱} وختیکه اونا دَ نزدیک یبوس رسید، روز رفتد و غلام دَ بادار خو گفت: ”بیه که دَ امزی شار یبوسیا تاو بخوری و شاو ره دَ امینجی تیر کنی.“ ^{۱۲} لیکن بادار شی دزو گفت: ”مو دَ شار بیگنه گو که مربوط بنی اسرائیل نییه تاو نمو خوری، بلکه دَ جبعه موری.“ ^{۱۳} و ادامه دده دَ غلام خو گفت: ”بیه که خود ره دَ جبعه یا رانه برسنی و شاو ره دَ یکی امزو جای ها تیر کنی.“ ^{۱۴} پس اونا ازونجی تیر شده دَ راه

خُو اِدَامه دَد و غَيْتِيکه دَ نَزْدِيکِ جِبِعَه که مَرْبُوطِ بِنِيَامِينِ مُوشِه رَسِيد، آفَتَو شِشْت و دَ بَلَه اَزوا شام شُد. ^{۱۵} پَس اُونَا دَ اُونجِي تاو خورد تا رفته شاو ره دَ جِبِعَه تير کنه. اُونَا داخِل رفت و دَ مِيدَانِي شار شِشْت، لِيکِن هِيچ کَس اُونَا ره دَ خانِه خُو نَبُرَد که شاو جاي بديه.

^{۱۶} اوخته دَ غَيْتِ شام يگ آدم پير از کار خُو از سر زمينا ميمد و اُو از کوهستون اِفرَايم بُود که دَ جِبِعَه زِنْدَگِي مُوکَد. ولے مَرْدُم اَمزُو جاي پگ شي بِنِيَامِينِي بُود. ^{۱۷} وختيکه اُمُو اَدَم پير توخ کد و مُسَاْفِرَا ره دَ مِيدَانِي شار دِيد، اُو گُفَت: ”کُجَا موريِد و از کُجَا اَمَدِيد؟“ ^{۱۸} اُو دَ جَوَاب شي گُفَت: ”مُو از بِيْت-لَحَم يهُودَا اَمَدے و دَ دُورْتَرِين جاي کوهستون اِفرَايم موري، از جايي که اَمَدے. ما دَ بِيْت-لَحَم يهُودَا رَفْتُم و آلي دَ خانِه خُو مورُم. هِيچ کَس مو ره دَ خانِه خُو نَبُرَد. ^{۱۹} مو کاه و عَلف بَلَدَه اَلَاغاي خُو دَرِي و نان و شراب ام بَلَدَه ازمه و خاتون مه و بَلَدَه اَمزِي مَرْدِ جَوَان که قد غَلَاماي تُو اَسْتَه، و جُود دَرَه. مو دَ هِيچ چيز ضَرُورَت نَدَرِي.“ ^{۲۰} اُمُو مَرْدِ پير گُفَت: ”بَخِير-و-سَلَامَت بَشِي؛ تَمَامِ ضَرُورَت هاي شُمُو ره ما پُورَه مُوکَنِم؛ فِقْطِ يگ کار کُنِيد که شاو ره دَ مِيدَانِي شار تير نَکُنِيد.“ ^{۲۱} پَس اُو ره دَ خانِه خُو بُرَد و دَ اَلَاغاي شي خوراک دَد؛ و اُونَا پايای خُو ره شِشْتَه خورد و وُچِي کَد.

^{۲۲} دَ حَالِيکَه اُونَا دِل هاي خُو ره خوش مُوکَد، مَرْداي شار، يَعمِنِي چنَد نَفَرِ بَد-و-بیکاره چارطرف خانِه ره گِرِفَت و درگه ره زده دَ اَدَم پير که صَاْحِبِ خانِه بُود، گُفَت: ”اُمُو مَرْدِ ره که دَ خانِه تُو داخِل شُدَه، بُرو بِير تا مو قد اَزُو خاو کني.“ ^{۲۳} لِيکِن اُمُو اَدَم که صَاْحِبِ خانِه بُود دَ پيش اَزوا دَ بُرو رفت و دَزُوا گُفَت: ”نَه بَرَارون مه، اِي رَقْم شَرِيرانَه رَفْتار نَکُنِيد. حِدِ اَقْل اَزِي که اِي اَدَم دَ خانِه ازمه داخِل شُدَه، اَمِي کار زِشْت ره نَکُنِيد. ^{۲۴} اونه، دُخْتَرِ خانِه مه و خاتون اَمزِي اَدَم دَ اِينجِي اَسْتَه، اُونَا ره دَ پيش شُمُو بُرو ميرُم و شُمُو مِيْتَنِيد اُونَا ره اِسْتِفاَدَه کُنِيد و هر چيزِي که دِل شُمُو شُد دَ حَقِ اَزوا اِنجام بَدِيد؛ لِيکِن قَد اَزِي اَدَم اَمِي کار

زشت ره نکنید.

^{۲۵} مگم امو نفرا توره ازو ره گوش نکد. اوخته امو آدم لاوی خاتون خو ره گرفته د پیش ازوا برو ری کد و اونا قد ازو خاو کده تمام شاو تا دم صبح د حق ازو کار بد کد و د نزدیک روز واز شدو او ره ایله کد. ^{۲۶} و امو خاتو پیش از روز واز شدو آمده د درگه خانه آدمی که بادر شی د اونجی بود افتد و تا روز روشو شدو د اونجی مند.

^{۲۷} د وخت صبح بادر شی باله شد و درگه های خانه ره واز کده برو رفت تا د راه خو بوره، اوخته دید که کنیز شی د دان درگه افتده و دستای شی د لک درگه یه. ^{۲۸} او د کنیز گفت: "باله شو که بوری." لیکن ازو هیچ جواب نمد. اوخته امو آدم او ره د بله الاغ خو ایشت و باله شده طرف خانه خو رفت. ^{۲۹} وختیکه د خانه خو رسید، یگ کارد ره گرفت و جسد کنیز خو ره بند بند جدا کده دوازه ثوته کد و اونا ره د تمام ملک اسرائیل ری کد. ^{۳۰} و هر کسی که او ره دید و د باره امزو جنایت شنید، گفت: "از روزی که بنی اسرائیل از مصر برو آمده تا امروز هرگز ایطور یگ چیز انجام دده نشده و نه ام دیده شده. پس دزی باره باید فکر شنه و مشوره شده یگ تصمیم گرفته شنه."

جنگ قد اولاده بنیامین

^{۲۰} اوخته تمام بنی اسرائیل بر شده آمد و جماعت از دان تا بیروشبع قد طایفه های سرزمین جلعاد رقم یگ آدم آلی د حضور خداوند د مصفه جم شد. ^۲ رهبرای تمام قوم از یگ طایفه های اسرائیل د جماعت قوم خدا خود ره حاضر کد؛ اونا چار صد هزار مرد پیده شمشیرزن بود. ^۳ و اولاده بنیامین شنید که بنی اسرائیل د مصفه بر شده.

اوخته بنی اسرائیل بلده فامیدون قضیه گفت: ”بگید که ای کار زشت چی رقم انجام دده شده.“^۴ امو مرد لاوی که شوی خاتون کشته شده بود، د جواب ازوا گفت: ”ما قد کنیز خو د جبعه که مربوط بنیامین موشه رفتم تا شاو ره د اونجی تیر کنم.“^۵ اوخته مردم جبعه د ضد مه باله شده د غیت شاو چارطرف خانه ره گرفت و قصد دشت که مره بکُشه. اونا کنیز مره بے عزت کد و او مرد. ^۶ بعد ازو ما کنیز خو ره گرفته ثوئه ثوئه کدم و او ره د تمام منطقه های ملک اسرائیل ری کدم، چراکه اونا یگ کار زشت و شرم آور د اسرائیل انجام دده. ^۷ آلی ای بنی اسرائیل، پگ شمو توره و مشوره خو ره بگید.“

^۸ اوخته تمام قوم رقم یگ آدم آلی باله شد و گفت: ”هیچ کدم مو د خیمه خو نموری و نه ام هیچ کدم مو پس د خانه خو موری!“^۹ بلکه اینی کار ره د حق جبعه مونی: مو د مطابق پشک د بله ازو موری. ^{۱۰} مو از صد نفر ده نفر، از هزار نفر صد نفر و از ده هزار نفر یگ هزار نفر از تمام طایفه های اسرائیل میگیری تا بلده لشکر خوراک بیره، و اونا بوره تا جبعه بنیامین ره بلده امزو کار شرم آور که د اسرائیل انجام دده، جزا بدیه.“^{۱۱} پس تمام مردای اسرائیل د بله شار جم شد و رقم یگ آدم آلی متحد بود.

^{۱۲} دیگه طایفه های اسرائیل چند نفر ره د پیش پگ طایفه بنیامین ری کده گفت: ”ای چی شرارت آسته که د مینکل شمو انجام دده شده؟“^{۱۳} پس آلی امو مردای بد-و-بیکاره ره که د جبعه آسته، دز مو تسلیم کنید تا اونا ره بکُشی و شرارت ره از اسرائیل دور کنی.“ لیکن اولاده بنیامین د توره برارون خو، بنی اسرائیل گوش ندد. ^{۱۴} و اولاده بنیامین از شارای خو د جبعه جم شد تا رفته قد بنی اسرائیل جنگ کنه. ^{۱۵} د امزو روز اولاده بنیامین بیست و شش هزار مرد شمشیرزن ره از شارای خو جم کد، علاوه از باشنده های جبعه که هفت صد مرد انتخاب شده بود. ^{۱۶} د مینکل پگ امزی لشکر هفت صد مرد چپقی انتخاب شده بود که هر کدم شی موی ره قد سنگ پلخمو میزد و خطا نموکد.

۱۷ از مردای اسرائیل بغیر از بنیامینیا چار صد هزار مرد شمشیرزن جم شد که پگ شی مردای جنگی بود. ۱۸ اوخته بنی اسرائیل باله شده د بیت-ئیل رفت و از خدا مشوره گرفته گفت: "از طرف ازمو کی اول د جنگ اولاده بنیامین بوره؟" خداوند گفت: "یهودا اول بوره."

۱۹ پس بنی اسرائیل صبحگاه باله شد و روی د روی جبعه خیمه زد. ۲۰ دمزی رقم مردای اسرائیل د جنگ بنیامینیا رفت و د خلاف ازوا د جبعه آمادگی گرفت. ۲۱ اوخته اولاده بنیامین از جبعه برو آمد و د امزو روز بیست و دو هزار نفر اسرائیلیا ره کشته نقش زمی کد. ۲۲ و قوم، یعنی مردای اسرائیل جرأت کد و د امزو جای که روز اول بلده جنگ آمادگی گرفتند، بسم د امونجی آمادگی گرفت، ۲۳ چون بنی اسرائیل رفته تا شام د حضور خداوند چخرا کد و از خداوند مشوره گرفته گفتند: "آیا مو بسم بوری و قد برارون خو اولاده بنیامین جنگ کنی؟" خداوند گفتند: "د خلاف ازوا بورید."

۲۴ پس بنی اسرائیل د روز دوم د خلاف اولاده بنیامین پیش رفت. ۲۵ و بنیامینیا ام د خلاف ازوا د روز دوم از جبعه بر شد و بسم هژده هزار نفر بنی اسرائیل ره که پگ شی شمشیرزن بود، کشته نقش زمی کد. ۲۶ اوخته تمام بنی اسرائیل، یعنی پگ قوم پس د بیت-ئیل رفت و د اونجی د حضور خداوند شسته چخرا کد؛ اونا امو روز ره تا شام روزه گرفت و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی د حضور خداوند تقدیم کد. ۲۷ اوخته بنی اسرائیل از خداوند مشوره طلب کد، چون صندوق عهد خدا د امزو روزا د اونجی بود؛ ۲۸ و فینحاس باچه العازار نوسه هارون د امزو روزا د خدمت خداوند ایسته موشد. ارے، اونا مشوره طلب کده گفت: "آیا مو بسم بوری و قد برارون خو، اولاده بنیامین جنگ کنی یا رد شی ره ایله بدی؟" خداوند گفت: "بورید، چراکه صبح ما اونا ره د دست از شمو تسلیم مونم."

^{۲۹} پس مردای اسرائیل د هر طرف جبعه کمین گرفت. ^{۳۰} و بنی اسرائیل د روز سوم د جنگ اولاده بنیامین رفت و رقم دفعه پیشنه روی د روی جبعه آمادگی گرفت. ^{۳۱} وختیکه اولاده بنیامین د جنگ قوم رفت، اونا از شار دور برده شد. اونا رقم دفعه پیشنه بسم زدو- و- کشتون قوم ره شروع کد و د راه های که یگ شی طرف بیت- نیل و دیگه شی طرف جبعه موره و د صحرا تقریباً سی نفر اسرائیلیا ره کشت. ^{۳۲} اولاده بنیامین قد خود خو گفت: "اونا رقم دفعه پیشنه از پیش مو شکست خورد." لیکن بنی اسرائیل قد یگدیگه گفتند: "بید که عقب- نشینی کنی و اونا ره از شار کشیده د راهها بیری." ^{۳۳} اوخته پگ مردای اسرائیل از جای های خو باله شد و د بعل- تمار آمادگی گرفت؛ و اسرائیلی های که د کمین بود ام از جای خو یعنی از معره- جبعه بر شد ^{۳۴} و ده هزار مردای انتخاب شده اسرائیل د خلاف جبعه آمد و جنگ سخت در گرفت. لیکن اولاده بنیامین نمودامید که بلا- و- مصیبت د بله ازوا آمده. ^{۳۵} خداوند بنیامینیا ره د پیش اسرائیلیا شکست دد و بنی اسرائیل د امزو روز بیست و پنج هزار و یگ صد نفر بنیامینیا ره که پگ شی شمشیرزن بود، کشت. ^{۳۶} اوخته اولاده بنیامین پی برد که شکست خورده.

تفصیل پیروزی بنی اسرائیل

خلاصه، مردای اسرائیل میدان جنگ ره د بنیامینیا ایله کد، چون اونا د بله کسای که د چارطرف جبعه کمین گرفتند، اعتماد دشت. ^{۳۷} پس کسای که کمین گرفتند، د عجله د بله جبعه هجوم آورد و امو نفرا د هر سو تیت شده تمام شار ره قد دم شمشیر زد. ^{۳۸} د بین مردای اسرائیل و کسای که کمین گرفتند یگ نشانی ایشه شد که وختی نفرای کمین از شار دود تیره باله کنه، ^{۳۹} مردای اسرائیل پس تاو خورده جنگ کنه. مگم اولاده بنیامین پیش ازی کار شروع د زدو- و- کشتو کد و تقریباً سی نفر از مردای اسرائیل ره کشت و گفت: "یقیناً اونا رقم دفعه پیشنه از پیش مو شکست خورده." ^{۴۰} لیکن وختیکه یگ ستون دود تیره از شار د

باله رفتو شد، بنیامینیا پُشت خُو ره توخ کد و دید که تمام شار د مَنه دُود سُون آسمو باله مورِه. ^{۴۱} اوخته مردای اسرائیل پس تاو خورد و بنیامینیا و حَشْت زده شد، چُون اونا دید که بلا-و-مُصِیبت د بِلِه ازوا آمده. ^{۴۲} پس اونا از پیشِ مردای اسرائیل سُون بیابو دوتا کد، لیکن آتَشِ جنگ اونا ره گرفتار خُو کد و کسای که از شار بُرو آمد اونا ره د بِن قرار دده نابود کد. ^{۴۳} اونا بنیامینیا ره محاصره کد و اونا ره از مَنوحه دُمبال کده تا رُوی د رُوی جِبعه سُون آفتو بُرشد پایمال کد؛ ^{۴۴} و هژده هزار نفر از لشکرِ بنیامین که پگ شی مردای جنگی بُود، کُشته شده اُفتد. ^{۴۵} وختی اونا تاو خورده سُون بیابو د قاده رِمون دوتا کد، پنج هزار نفر ازوا د راه ها کُشته شد؛ اونا تا جِدعوم دُمبال شد و دُو هزار نفرِ دیگه ازوا ام کُشته شد. ^{۴۶} پس کسای که د امزو روز از لشکرِ بنیامین کُشته شده اُفتد، بیست و پنج هزار مردِ شمشیرزن بُود و پگ شی مردای جنگی. ^{۴۷} تنها شش صد نفر ازوا تاو خورده سُون بیابو د قاده رِمون دوتا کد و چار ماه د قاده رِمون مند. ^{۴۸} مردای اسرائیل تاو خورده پس د خِلافِ باقی بنیامینیا آمد و اونا ره د دیگه شارای ازوا ام قد دم شمشیر زد، مردم شار و حیوانا ره، یعنی هر چیزی ره که د گیر ازوا آمد. اونا امچنان د تمام شارای که رسید اونا ره آتَش زد.

بَنی اسرائیل بَلده مردای باقی منده بنیامین خاتو میدیه

۲۱ ^۱ مردای اسرائیل د مِصفه قَسَم خورده گُفتد: ”یگ مو ام باید دُختر خُو ره د بنیامینیا د عِنوانِ خاتو ندی.“

^۲ اوخته مردم د بیت ایل آمد و د اُونجی تا شام د حُضورِ خُدا شِشته د آوازِ بلند زار زار چخرا کد ^۳ و گُفت: ”آی خُداوند، خُدای اسرائیل، چرا ای کار د اسرائیل شد و امروز یگ طایفه از اسرائیل کم شد؟“ ^۴ صَباح گاه روزِ دیگه شی قوم باله شد و د اُونجی یگ قُربانگاه آباد کده قُربانی های سوختنی و قُربانی های سلامتی تقدیم کد. ^۵ اوخته بنی اسرائیل گُفت: ”از تمام طایفه های اسرائیل کی قد جماعت

دَ حُضُورِ خُداوندِ نَمَدَه؟“ چُون اُونَا سَخْت قَسَم خورده گُفتند که هر کس دَ حُضُورِ خُداوندِ دَ مِصْفَه نِيه، اُو حتماً بايد کُشته شُنه.

بَنِي إِسْرَائِيلِ بِخاطرِ بَرارونِ خُو اَوْلادِه بِنِيامِينِ اَفْسوسِ كده گُفت: ”امروز يگ طايفه از اسرائيل نابود شد. ^۷ آلی دَ باره خاتو ددو بلده كسای که باقی منده چيز كار كنى؟ چُون مو دَ خُداوندِ قَسَم خورده که دُخترُونِ خُو ره دَزوا دَ عِنوانِ خاتو نَميدي.“ ^۸ اوخته اُونَا گُفت: ”آيا كُدم كس آسته که از طايفه های اسرائيل دَ حُضُورِ خُداوندِ دَ مِصْفَه نَمَدَه بَشه؟“ و اُونَا ديد که از يابيش- جلعاد هيچ كس دَ خيمه-گاه دَ جماعتِ خُداوندِ نَمَدَه. ^۹ چُون وختيکه قوم حساب شد، ديدِه شد که از باشنده های يابيش- جلعاد هيچ كس دَ اُونجی نيبه.

^{۱۰} پس جماعت دوازده هزار نفر مردای جنگی ره دَ اُونجی ریی کد و دَزوا امر كده گُفت: ”بورید و باشنده های يابيش- جلعاد ره قد خاتونو و بچکيچای ازوا از دم شمشير تير كُنيد.“ ^{۱۱} ايني كار ره بايد شُمو انجام بديد: پگ مردا و هر خاتو ره که قد مرد خاو كده بَشه، نابود كُنيد.“ ^{۱۲} و اُونَا دَ مينکل باشنده های يابيش- جلعاد چار صد دُخترِ خانه که هرگز قد مرد خاو نكدُ پيدا كد و اُونَا ره دَ خيمه-گاه دَ شيلوه که دَ سرزمينِ كنعان بود، اُورد.

^{۱۳} اوخته تمامِ جماعتِ دَ اَوْلادِه بِنِيامِينِ که دَ قاده رِمون بود پيغامِ ریی کد و بلده ازوا پيشنهادِ صلح كد. ^{۱۴} و دَ امزو غيت بِنِيامِينِيا پس آمد و بَنِي إِسْرَائِيلِ دُخترُونی ره که از جُمْلَه خاتونوی يابيش- جلعاد زنده ايشند دَزوا دد؛ ليکن بلده ازوا كفايت نكد.

^{۱۵} مردُمِ بخاطرِ اَوْلادِه بِنِيامِينِ هنوز ام افسوس موكد، چراکه خُداوندِ دَ مينکل طايفه های اسرائيل يگ خالی گاه پيدا كد. ^{۱۶} اوخته ريش سفيدای جماعت گُفت: ”بلده باقی منده ها چطور ميتنی خاتو پيدا كنى، چراکه خاتونوی اَوْلادِه بِنِيامِينِ كُشته شده؟“ ^{۱۷} و اُونَا گُفت: ”باقی منده های بِنِيامِينِ بايد وارثِ دَشته بَشه تا يگ

طایفه از اسرائیل کاملاً از بین نرَوَه؛^{۱۸} لیکن مو دُخترِون خُو ره دَ عِنوانِ خاتُو دَزوا دده نَمیتنی. چُون پگِ بَنیِ اسرائیل قَسَم خورده کُفته: 'نالت دَ کسی که دَ اولادِه بنیامین خاتُو بدیه.'"

^{۱۹} پس اونا کُفت: "اونه، هر سال بلده خُداوند دَ شیلوه عیدِ گِرِفته موشه، دَ امزُو جای که دَ شمالِ بَیت-ئیل و جنوبِ لبونه آسته، دَ شرقِ راهی که از بَیت-ئیل دَ شِکیم موره." ^{۲۰} اوخته اونا دَ اولادِه بنیامین امر کده کُفت: "بورید، دَ انگور باغ ها کَمین بگَیرید ^{۲۱} و کَشیک بدید؛ وختیکه دُخترِون شیلوه بُرو اَمَد تا رَقص و بازی کنه، شَمو از انگور باغ ها بُر شَنید و هر کُدم شَمو از دُخترِون شیلوه بلده خُو یگِ خاتُو پرنده دَ سرزمینِ بنیامین بورید. ^{۲۲} اوخته اگه آتهگو یا برارونِ ازوا اَمده دَ پیشِ ازمو شکایت کنه، مو دَزوا مَوگی: 'از خیر خُو امو دُخترِو ره بلده ازوا ایله بدید، چراکه دَ غَیتِ جنگِ قدِ یابیش-جلعاد مو بلده پگِ ازوا خاتُو پَیدا نَتِنستی و شَمو ام بخاطرِ قَسَمِ بَنیِ اسرائیل مُجرِم نِیسَید، چُون خودون شَمو دُخترِون خُو ره دَزوا نَددید." ^{۲۳} پس اولادِه بنیامین امو رقم کد: اونا هر کُدم شی از جمِ دُخترِونی که رَقص مَوکد بلده خُو خاتُو پرنده و پس دَ مُلک خُو رفت و شار ها آباد کده دَزوا جای-د-جای شُد. ^{۲۴} بعد از تصمِیمِ ریشِ سفیدا بَنیِ اسرائیل هر کُدم شی دَ مُطابقِ طایفه و اولادِ بابِه خُو ازونجی حَرکت کد و پس دَ مُلک-و-زمین خُو رفت.

^{۲۵} دَ امزُو زمانِ اسرائیل پادشاه نَدشت و هر کس هر چیز که دَ نظر شی خُوب معلوم موشد، انجام میدد.